

REVISTA VÂNĂTORILOR

BIBLIOTECA
PERSONALĂ
RADU V. MIJA

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI“: BULEVARDUL CAROL No. 30—BUCUREȘTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: BULEVARDUL CAROL No. 30 — București

■ ■ ■

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE :

Inalt Președinte de Onoare: **A. S. R. Principele Moștenitor al României**

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, MIHAIL PHERECHYDE și ANTONIU MOCSONYI

Președinte :

DINU R. GOLESCU

Vice-Președinți :

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General :

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEIAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, Dr. I. E. COSTINESCU, Prof. I. DRAGOMIR, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. Dr. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV, DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. METIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, PETRU POPOVICI, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Dr. L. SCUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori :

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU,
A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii activi: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 100.— și o cotizație anuală de Lei 50.—

Membrii aderenți: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 40.—

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5 și un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 10 Lei în mărci poștale.

■ ■ ■

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

■ ■ ■

Orele de birou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 3—7 p. m.

SEDIUL: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

Pentru Regenerarea Sângelui la Vânat

Vânat viu pentru Creștere și pentru Improspătarea sângelui

Cerbi nobili, Cerbi Dama și Cerbi Shicka, Căprioare, Mistreți, iepuri de câmp și de pădure, Fazani comuni, cu banda albă și regali, Potârnicși, Lapini sălbateci, Cocoși de mesteacăn și Cocoși de munte, precum și toate celelalte specii de vânat și păsări de lux, ca lebede și rațe japoneze, Fazani aurii, argintii și de Amherst, Păuni, Păsări de rasă, Găini, Rațe și Gâște.

Ouă de Fazani și de Păsări de Rasă pentru Clocit

Aparate de clocit (clocitori), Instalații de curți de păsări, etc. oferă în calitate superioară cea mai veche și cea mai mare Firmă din această branșă:

Eduard Mayer, Wildexport, Wiener-Neustadt (Austria)

(La orice corespondență rugăm să se atașeze 20 Lei pentru răspuns. — Corespondență în limba germană, franceză și engleză)

Afară de aceasta mai cumpărăm: orice cantitate de bufnițe vii, tinere sau bătrâne, vidre, pui de urs, lupi, pisici sălbatice, jderi mari, vulturi, șoimi, stârci, cocori și berze negre, și rugăm să ni se facă oferte

Wilhelm Scherg & C-ie Brașov

Fabricile de postav, țesături de mode și tricotate
din Brașov

FONDAT ÎN 1823 — TELEFON No. 14, 706

Produse de prima calitate în:

Stofe de mode
pentru bărbați și dame

Postavuri fine și de comerț

Postavuri de uniforme
:: Ofițeri și sporturi ::

:: Cuverturi și pături ::

Fabrica:

STRADA FABRICEI No. 2

Magazia:

PIAȚA LIBERTĂȚII

„HUBERTUS” F.W. PETRI & FII Alba-Iulia

— Sucursala București —

EN GROS: Sp'aiul Kogălniceanu No. 35

EN DETAIL: Lipscani-Noi No. 27 sub Grand Hotel

PENTRU BRANȘA:

FOTOGRAFICA:

Cele mai moderne aparate pentru FOTOGRAFI NEUE-GORLITZER-KAMERA-WERKE. Bogat asortiment de APARATE pentru AMATORI marca ERNE-MANN și alte noutăți:

LAMPI de MAGNESIUM AKTINOFOTOMETER, APARATE VELOPHOT, MAȘINI de TĂIAT sticle și cartoane. Bogat depozit cu cele mai întrebuintate aparate fotografice.

DE VĂNĂTOARE:

ARME NOVOTNI și BELGIENE, PI-STOALE WALTER și mărci SPANIOLE, CARTUȘE pline și goale.

ARME de salon „FLOBERT” și de aer comprimat.

GHETE pentru VĂNĂTORI și originalele GOELSER.

Complect asortiment cu cele mai uzitate articole.

DE CINEMA:

NOUA MAȘINĂ de TEATRU A. E. G. MAȘINI de PROECȚIUNE A. E. G. pentru Universități și școli cu mecanism de oprire.

Diverse APARATE de PROECȚIUNE. APARATE pentru saloane și case particulare.

TRANSFORMATOR „REFORY” pentru curent alternativ și polifazic. Instalații complete de TEATRU-CINEMA.

CELEBRELE CARTUȘE

ORIGINALE ROTTWEIL

„WEIDMANNNSHEIL”

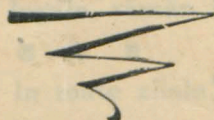
SE GĂSESC NUMAI LA „UNIUNE”

INCĂRCATE, FĂRĂ ALICE . . . LEI 6.50 BUC.

INCĂRCATE COMPLECT, NEGRE „ 7.50 „

INCĂRCATE COMPLECT, ROȘII . „ 8.— „

N'a mai rămas decât calibrul 16.

Fabrica de Ciment Portland din Azuga

SOCIETATE ANONIMA

terminând lucrările de refacere și complectare a instalațiilor sale

livrează ciment de calitate superioară

îndeplinind cu prisosință toate condițiunile caetelor de sarcini
oficiale. Garantează în orice moment îndeplinirea acestor condițiuni

Mai fabrică:

**Var alb la cuptoarele sale din Piatra Arsă (Sinaia) și
Var hidraulic la fabrica sa din Comarnic**

cu prețurile cele mai reduse

Pentru ori și ce informații a se adresa la sediul societății în Azuga

:: Banca Franco-Română :: București, Strada Bursei No 5

TELEFON: 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA: FRANCOBANK

Capital social 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VARSAT
FOND DE REZERVA

50.000.000
12.200.000

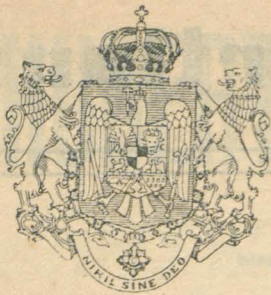
SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,
Găești, Giurgiu, Roșiorii de Vede, Slobozia, Slatina,
Timișoara, T.-Măgurele.

AGENTII:

Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vida, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

București, Calea Victoriei No. 11

Furnisorul
Curței Regale

Cel mai vechiu magazin din țară cu

Marca Depusă

Articole de vânatoare și sport

CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

Specialități:

Confecțiuni de sport, Impermeabile Burberrys, Haine de Piele

Încălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezești, Pălării

„Dâmbovița”

Societate Anonimă Română
pentru fabricarea Cimentului

PORTLAND

Fabrica de ciment în Gara Fieni

Birou în Str. Marconi 3, București

Telefon 57/75

Dreptul de vânătoare un privilegiu?

de A. Gociman.

Un fenomen interesant se poate constata în ultimul timp aproape la toate societățile de vânătoare, un exclusivism nemotivat și condamnat, care nu poate să nu aibă urmări rele.

Intr'adevăr, prin măsurile de tot felul cu cari s'a îngădit *dreptul de vânătoare*, el a devenit aproape un *privilegiu al celor bogați sau cu influență*. Societățile forțează ministerul ca să le dea mână liberă în ce privește vânătoarea, pretinzând că numai ele pot garanta protecția vânatului. În schimb societățile constituite — după declarația lor — cu frumosul scop de a fi folositoare vânatului, resping cu indignare orice persoană care nu'și prezintă cel puțin certificatul de bacalauriat sau nu se prezintă în frac și lac la adunările lor. Cei ce nu corespund condițiilor riguroase impuse de societăți, pentru că marea majoritate a lor își înțelege rolul astfel, că ele trebuie să devină cluburi de elită ale noului aristocrații românești, ar rămânea să cumpere singuri teritorii și să'și obțină permisele fără intervenția autorităților. Dar exclusivismul autorităților nu se oprește numai la respingerea lor. Se fac intrigi de tot felul și conducătorii autorităților, cari de regulă fac parte din societăți, găsesc motive să respingă pe cei ce

nu sunt membrii societăților sau au fost respinși de către ele. Ca un țăran sau un lucrător să primească permis de vânat, cred că a devenit raritate, — în tot cazul ei trebuie să alerge și să se ploconească cel puțin un an de zile la cine știe câte autorități. *Cu alte cuvinte dreptul de vânătoare a devenit un privilegiu.*

Societățile nu se opresc însă aci. Ele caută să ia teritoriile și dela vânători cari le-au obținut pentru sine individual din partea comunelor. Cât de cât să fie bun teritoriul de vânătoare, încep intrigile și uneori chiar denunțurile, persecuțiile, așa că teritoriul trebuie cedat societății.

Să nu se creadă însă că societatea a pus mâna pe teritor și atât. Lumea este tot mai nemulțumită de activitatea multor societăți. Nemulțumirea este uneori atât de mare, încât adesea reprezentanții societăților sunt primiți pe la sate cu parii. Sunt alungați dacă vor să ia parte la licitațiile publice pentru teritoriile de vânătoare și sunt amendați dacă vânează pe teritoriile comunelor.

Lucrul este explicabil. *Legea vânatului acordă dreptul nu numai boierilor aar și țăranului și muncitorului.* În mod legal, întrucât petiționarul este om de o cinste ireproșabilă, cererea lui pentru permis de vânat nici nu s'ar putea refuza. Țăranul, trăind în aer liber, este vânător poate mai pasionat decât «domnul» dela oraș. Dacă i se fură permisul de vânat, el chiar cu riscul

de a fi pedepsit vânează. Devine braconier și cu o furie contra celor ce-l nedreptătesc, stărpește vânatul în orice anotimp și este ostil vânătorului dela oraș, care fiind «domn» este singurul deținător al dreptului de vânătoare.

Să nu se creadă însă că lucrul este de prea mică importanță. Vânători sunt în toate comunele, chiar în cătunele cele mai ascunse. Nedreptățiți, fac o propagandă ostilă nu numai contra celor ce-i nedreptătesc, dar vâzând că aceștia sunt «domni», propaganda lor se îndreaptă contra tuturor «domnilor» și iată un nou teren unde agitatorii cari mișună pe la noi se pot din nou validita. *Nemulțumiții fac o propagandă foarte periculoasă în toate comunele și cătunele țării.*

Se uită de «domnii» noștri și de către autorități că nu lucrurile mari nemulțumesc ele-

mentul de jos, masele cele mari ale popoului. Ce-i interesează pe ei conflictele diplomatice, furturile de milioane sau abuzurile celor de sus! Masele popoului trec cu ușurință peste acele lucruri «mari». Pe ele le interesează acelea ce le ating individual, nemărginit. Le doare și le nemulțumește mai rău faptul că nu primesc permis de vânat sau că d-l administrator de plasă pretinde pentru ele o piele de vulpe sau un mistret, decât fraudele dela aprovizionare sau conflictul cu America pe tema legii minelor.

Lucrul acesta va trebui înțeles de către societățile noastre. Mai mult chiar, ministerul ar trebui să intervină și să reglementeze chestiunea, impunând societăților principiul democratic adevărat, care stă la baza formațiunii Statului nostru.

Cum este apreciată legea noastră de vânătoare chiar de către inamicii noștri

Citim în numărul de Noembrie, anul curent, al revistei ungare de vânătoare «Vadászat», organ al Uniunii Generale a Vânătorilor din Budapesta, un articol relativ la legea noastră de vânătoare, din ale cărui aprecieri — cu atât mai mult, cu cât e datorit unei pene din toate punctele de vedere potrivnice nouă — se pot desprinde învățăminte pentru toată lumea, și în special pentru detractorii acestei legi. Este de datoria noastră de a reproduce aci, în traducere, cuvânt cu cuvânt, acest articol în întregime:

O comparație între România și Ungaria cu privire la vânat

de Gyöngyöshaldszi Takách Gyula

După o lungă sbuciumare sufletească, cu inima îndurerată, am luat hotărârea de a da publicației prezentul articol, deoarece din comparația pe care o fac rezultă triumful asupra noastră a unui inamic balcanic. El duce laurii de biruință, mărirea, iar noi ne alegem cu înfrângerea și rușinea.

Deși actuala decadență în domeniul vânatului nu se datorește nici presei (am predicat, explicat și cerut îndeajuns ceiace ar fi de făcut), și nici „vânătorilor“ noștri, ci cauza acestei decadențe este imbecilitatea guvernării câtorvâ Miniștri ce s'au perindat la Departamentul finanțelor, dela război încoace (Kalay sub conducerea jidanilor Koranyi și Téleszki), precum și a stării pasive și unilaterale a Ministrului de Agricultură, — paralizat de influența covârșitoare a atâtor venetici de jidani fără patrie, ce s'au cuibărit în țara noastră, și care în aspirațiunile lui de a ocupa acel scaun ministerial, îi încarcă de favoruri, împlinindu-le cu supunere toate dorințele, — totuși, roșind, mă îndeamnă sentimentul patriotic, a pune mâna pe

pană și a scrie. Dar, ceiace m'a făcut să recurg de data asta la ultima rațiune, este interesul ce mi'l dau, pentru a face să înceteze odată starea deplorabilă de nimicire a vânatului și să se pună la cale o reabilitare în această privință. Poate chiar îndrăzneala și gândurile mele vor străbate și în sferile competente și doar le va mișca odată a luă măsuri de a restaura acel avut național ce amenință să piară.

Comoara noastră națională, cunoscută de toată lumea, contigutul vânatului nostru, este adevărat că a fost distrus de gloata revoluționară; dar, dacă și acum se menține încă acest obicei sălbatec, dacă rănile mortale ale vânatului distrus nu s'au închis încă de 5 ani de zile și dacă în loc să progresăm dăm tot îndărăt, nu mai este vina revoluției, ci exclusiv numai a guvernelor noastre! Istoria va înregistra faptul, că în timp de 5 ani de zile dela sălbatecul gest, guvernele n'au dat nici un ordin (afară de cel pentru otrăvirea coțofanelor), nu s'a sacrificat nici un ban măcar, pentru restabilirea acestui avut

național, ce a fost distrus din ordinul ministerial de către gloata revoltată. Ministerul de Agricultură n'a găsit nici un cuvânt, iar la Ministerul de finanțe nu s'a mai găsit nici măcar o para chioară, pe cari să le întrebuințeze pentru restaurarea averii naționale (au avut însă destule pentru contribuirea la sporirea averilor jidanilor), dar când eră vorba a-i cere bolnavului tributul de sânge, când eră nevoie de a storce sume de bani din vânat, atunci acest Ministru cu cele două nevoiașe ajutoare ale lui erau imediat acolo cu ordine și noutăți și, abea isbutit a se ridică prin propriile-i puteri strânse, îl doborau din nou în patu-i.

Apoi, în țara Românească nu se întâmplă așa ceva! Acolo, o Lege nouă de protecția vânatului, Regulamentele de aplicare și organele oficiale lucrează din zor, — nu numai pentru o restabilire a contingentului de vânat, nici pentru a reveni la cantitatea normală din'ainte de război, ci pentru a aduce starea vânatului la o înflorire egală cu aceia din fostul stat Ungar.

În Ungaria vânatul este considerat drept un bun fără de stăpân; în România el constituie proprietatea fondului, și deci este de drept al proprietarului pe terenul căruia se găsește trăind. Deci are întotdeauna stăpân. La noi braconajul, care din bunăvoință, sau mai bine zis părtinirea autorităților, este supus la o amendă de câteva mii de coroane aproape fără nici o valoare astăzi; dincolo la ei e considerat ca delict și se pedepsește cu amendă de 5000 lei (ca 1.800.000 coroane), și cu închisoare dela 3 luni până la 2 ani! (după § 74 și 75 din Legea Vânatului din 1921). Pe când la noi pedeapsa se dă de către autoritățile administrative patriarhale, în România ea se pronunță numai de Jud. de Ocoale (§ 97). La noi un delict de braconaj se prescrie la 3 luni; la ei prescripțiunea se face numai după 2 ani! La noi limita maximă a terenului de vânătoare declarat privat e de 200 jug. cad., la dâșii dacă e pădure este de 1000 ha., iar dacă e câmpie 100 ha. (§ 3 punct. b). La noi din cauza fragilității legilor, chiar și o porțiune de vie, un petic de grădină împrejmuțată cu șanț sau îngrădite, se consideră ca teren privat de sine stătător. În România numai o atare insulă sau teren și numai un teren îngrădit așa fel ca din acela vânatul să nu poată nici eși nici intra, — (§ 3 punct. b.). La noi orice crud vânător poate împușca, fără să fie pedepsit (durere, nu merită nici măcar ocară societății), cu alice vânatul cu unghie; la ei este legiferat (§ 31), cum că numai cu gloanțe (armă ghintuită) e permis a vâna animalele cu unghie (cum sunt cervideele etc.). La noi vânează cu câinii întocmai ca barbarii din timpurile vechi și asupra ciutelor cu viței sau mânzat, la dâșii, sub nici o condiție nu se permite a vâna cu copoi la vânat rumăgător (§ 30). Cine nu respectă această dispoziție, se va pedepsi cu amendă de 3000 lei (circ. 1.000.000 coroane), și se ordonă împuscarea câinilor. Dacă cazul se repetă, pedeapsa va fi egală cu îndoitul cele dintâiu și 3 luni închisoare (§ 83). La noi acela ține păzitori

pentru vânat cine vrea, acela hrănește vânatul cine vrea și otrăvește cine vrea (în această privință s'au emis ordine dar nu se execută); acolo păzitul, hrănirea, otrăvirea și zona de protecție sunt obligatorii, fiind înregistrate în textul legii, pe lângă responsabilitatea materială... Unde suntem noi de România? Dar, încă nu-i totul.

La noi creșterea și protecția vânatului precum și vânătorile sunt încredințate organelor statului; serviciului vânătoarei, compus din două persoane lipsite de orice autoritate sau independență și cari stau în mâna Ministerului de Agricultură. Activitatea lor se compune din verificarea statutelor diferitelor societăți de vânătoare, emanare de ordine privitoare la otrăvirea vânatului și eliberarea permiselor de vânat în sezonul oprit. N'au nici un drept a se amesteca în cazuri de contravenții, sau la stipularea condițiilor contractelor pe bază de licitațiuni, tocmai pentru a împiedeca distrugerea vânatului și a servi prosperarea lui. Aceștia necunoscând situația vânatului diferitelor comune sau domeniilor particulare, natural că nu putem constrânge pe acestea să-și creeze terenuri de vânătoare cel puțin după modelul celor germane, iar în caz că vânatul n'ar fi ajuns contingentul cerut, să fie arândașul obligat a-l spori suficient. La noi vânatul a fost întotdeauna copilul vitreg, vânătoarea și creșterea lui sistematică niciodată n'au avut stăpân care să le ocrotească.

Dar în România balcanică? Funcționează pe lângă Ministrul Agriculturii și Domeniilor un Inspector General de Vânătoare, numit prin Decret Regal, însărcinat cu executarea Legii de vânat. Sub autoritatea lor se mai află o Direcție a Vânătoarei, constituită pe lângă Ministerul de Domenii „pentru conducerea căreia se numesc numai oameni de specialitate“ (art. 102). „Pe lângă Direcția Vânătoarei funcționează și un Consiliu Permanent, compus din 9 membri, numiți prin Decret Regal, în urma propunerii Ministerului de Domenii“ (art. 103). Dintre cei 9 membri ai Consiliului permanent, 4 sunt luați din sânul Uniunii Generale a Vânătorilor din România, iar administratorul casei pădurilor și comandantul corpului de jandarmi rurali fac parte de drept din consiliu: „Membrii Consiliului Permanent se vor numi numai dintre specialiștii în materie“; având funcțiuni onorifice.

Atribuțiunile lor sunt investite cu dreptul de a se pronunța în orice cazuri privitoare la arendarea vânatului, aprobă autorizații de dare în arendă din mâna liberă a terenurilor de vânat, rezolvă cauze disciplinare, stabilesc urcarea sau reducerea perioadei de arendare a terenurilor, pe cari Ministerul de Domenii le-a fost interzis pe un anumit timp, în interesul regenerării vânatului (art. 34). Consiliul Permanent mai are dreptul a se pronunța în toate cazurile; funcțiunea însă fiindu-i limitată, „neputând face de cât propuneri, cari numai devin executorii, dacă poartă aprobarea Ministrului“.

Unde suntem noi de toate acestea?

La noi Statul știe să sugrume și să storcă cât

poate vânatul (pune dări de portul armei, de consum, de lux și prohibește importul pulberii de armă, punând pe comercianți să plătească impozite de câte 100‰); în România jumătate din venitul vânatului se plasează. Pentru a veni în ajutorul intereselor protecției vânatului și acoperirea cheltuelilor ce se vor face cu aceasta, s'a înființat un fond separat (art. 98). „Veniturile acestui fond se vor compune din a) sumele ce se vor prevedea în bugetul anual al Ministerului de Domenii, pentru cheltuelile de administrație; b) jumătate din taxele pentru câini a permiselor pentru portul armelor și a celor de vânat; c) din suma de 10‰ ce se va încasa din arendarea tuturor terenurilor de vânat proprietate particulară și comune; d) jumătate din amenzile încasate; (jumătate se dă denunțatorului, pe când la noi statul bagă în buzunar întreaga sumă, spre a o folosi apoi în scopuri meschine, sau îngrășind bancherii). e) Din donațiunile și legatele cari se vor face Ministerului de Domenii în scopul ameliorării vânatului“. La noi vânatul mare este împușcat de orice vânător, fără rutină, cu copoi și alice; în România el se vânează „numai cu apropiatul“, iar exercitarea vânătoarei cu copoi este interzisă! Unde suntem noi de toate acestea?... La noi și puținul produs de vânat ce'l avem, guvernul cu o seamă de jidani și cu concursul Legației franceze, îl livrează cu miile în stare vie inamicilor noștri, Francezilor. În România? Inspectoratul de Vânătoare importă cu miile din străinătate exemplare de rasă pentru prăsilă. (În iarna trecută guvernul Român s'a adresat chiar subsemnatului personal, întrebându-mă, dacă n'ar putea cumva găsi în Ungaria căprioare, cerbi dama, epuri, fasanii și potârniche, căci ar voi să cumpere câteva vagoane?) La noi contingentul de cerbi redus în timpul revoluției, în special taurii deveniți absolut necesari, sunt împușcați pe baza permiselor de vână-

toare de favor sau excepționale ce se împart chiar și pe sezonul oprit de legi și regulamente sancționate (și nici prin gând nu i-a trecut Ministrului de Agricultură sau Serviciului Vânătoarei să comită o derogare dela dispozițiunile legii și în privința ameliorării vânatului, nu numai pentru a'l distrage! Nici odată nu s'a întâmplat o prelungire a perioadei de oprire sau întârzierea de a vâna). În România? Pentru a creia o proporție între sexe, (până acolo au ajuns, deja!) — Ministerul de Domenii în anul 1924 a interzis vânatul cerbilor masculini din județele Mureș-Turda, Ciuc, Trei Scaune și Odorhei.

La noi condițiunile de arendare a terenurilor comunale le stabilește reprezentanța comunei, compusă din bărbați, lipsiți de orice mentalitate și rațiune, se aduc hotărâri cari de cari mai neghioabe și se creiază astfel derogări, contravențiuni la lege. În România condițiunile de licitație le stabilește Ministerul de Domenii (Direcția Vânătoarei). La noi se permite vânarea potârnicilor și în timpul iernei și se vânează atâtea de se încarcă săniile întregi. În România pe dată ce a căzut zăpada, vânatul potârnicilor este interzis, iar pentru atari terenuri, la fiecare suprafață de 150 ha. este obligatoriu a se înființa un loc de hrănire pentru fiecare soi de vânat în parte!

Unde suntem noi de România în ce privește îmbunătățirile și instituțiunile create în domeniul vânatului?... Așa-i că suntem demni de cea mai mare rușine, sau mai bine zis putem fi de rușine cu acești Miniștri atât de vinovați... Oare când se va șterge această pată de rușine depe fețele noastre și când vom începe și noi a urma bunelor exemple date de România?... Sărmana Ungarie, cum a decăzut de balcanic din măreția bărbaților de stat de odinioară!

(Traducere de I. G. Ștefăniță)

Vânătoarele Regale

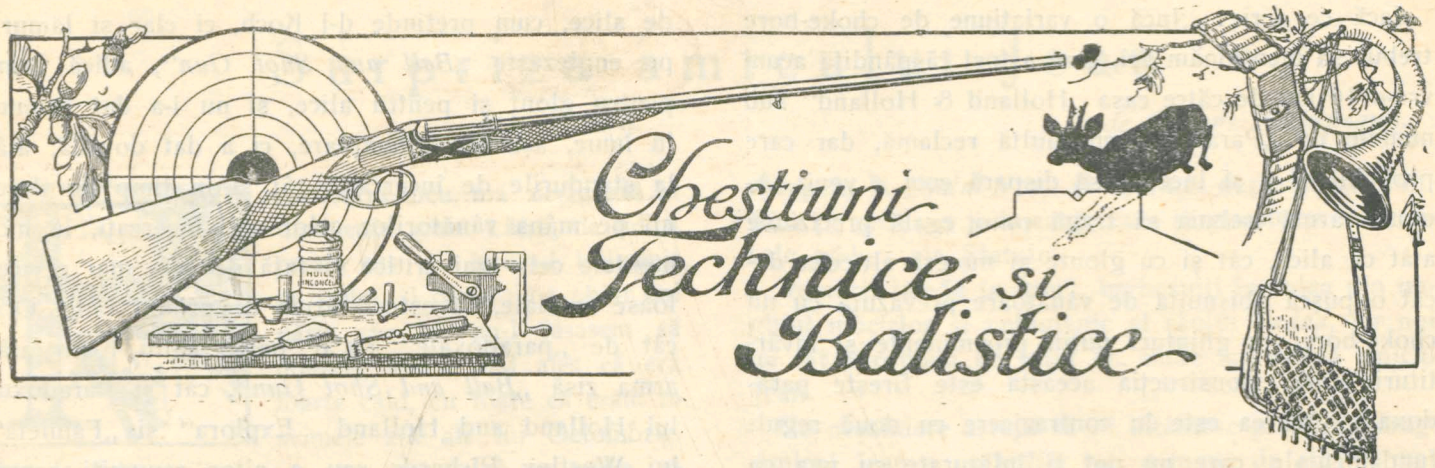
Pe la sfârșitul lunii Octombrie s'a putut ține vânătoarea regală de urși, în munții Gurghiului, proiectată încă din timpul mugetului cerbilor, în luna Septembrie, când s'a constatat prezența multor urși în ținuturile acestui domeniu de vânătoare regal. La această vânătoare de urși au luat parte: M. S. Regele, fostul Rege al Greciei, Principele Carol, Principele de Hohenlohe, baronul Kémeny, fostul prefect Dr. Truța, primpretorele Popescu, inspectorul silvic Pop, inginerul Bucșa, etc., și bine-înțeles D-l Antoniu de Mocsonyi, maestrul vânătorilor regale. Din nefericire, rezultatul n'a fost cel scontat de cu vară, când

au fost văzuți atât de mulți urși. Un timp nefavorabil a luat mult din șansele unei vânătoări fructuoase.

Timpul moale și umed a întârziat scoborârea urșilor de prin înălțimi, astfel că la acea epocă ei se găseau încă sus prin munți. Afară de aceasta, anotimpul coincidea cu căderea frunzelor, care se știe că neliniștește foarte mult vânatul și-l face să evite încă pădurea. Totuși Principelui de Hohenlohe i-a fost dat să ucidă aci primul său urs, — de altfel singurul căzut la această vânătoare — ceace de sigur i-a lăsat o amintire din cele mai plăcute.

Au mai căzut 7 mistreți, 2 pisici sălbatice și 10 vulpi. Vânătoarea a durat trei zile.

Coresp.

Arma de glonț „Paradox“

de Căp. Schneider-Snyder Roland

Arma de glonț numită „Paradox“ are un foraj complet cilindric, ca la o pușcă de vânătoare cu țevi lise, până la vreo 5—7 cm. de gura țevei, iar de aci se nasc niște ghinturi de lungimea aproximativă a unui choke-bore de pușcă pentru alice.

Acest sistem de foraj este invenția Colonelului englez Fosbery și are de scop să permită tragerea cu precizie a unui glonte în formă de stup de albine, în Cal. 20—16—12—10—8, la o distanță de 60—80 de yards, iar la 40 de yards un tir de alice tot atât de bun ca acela al unei bune puști lise.

Ii dau Paradoxului intenționat numele de *armă de glonț*, iar nu de alice, de oare-ce el este destinat în primul rând pentru glonte și numai în mod subsidiar trebuie să permită și un tir cu alice destul de bun.

Inventatorul și-a atins perfect scopul. Casa Holland & Holland din Londra, a cărei specialitate este Paradoxul, lucrează în acest sistem de foraj arme cu un tir admirabil și care corespund în mod ideal scopului urmărit. Scopul glontelui de calibru mare este de a produce asupra vânatului chiar celui mai mare, un efect de pironire pe loc instantanee.

O pironire care altcum nu se poate obține decât cu o *big game rifle*, adică cu un expres greoi, deci incomod, de Cal. 450—500—577—600, cu încărcături foarte puternice de pulbere neagră sau cu pulbere Cordite.

Greutatea acestor expresuri este:

Cal. 450 = circa. $8\frac{1}{2}$ — $8\frac{3}{4}$ — 9 funzi engl. = 4,05 Kg
 „ 500 = c. a. $8\frac{3}{4}$ — $9\frac{1}{4}$ — $9\frac{1}{2}$ — $9\frac{3}{4}$ — $10\frac{1}{4}$ funzi engl. = 4,60 Kg
 „ 577 = c. a. 11 — $11\frac{1}{2}$ — 12 funzi engl. = 6,400 Kg
 „ 600 = c. a. 12 — $13\frac{1}{2}$ funzi engl. = 6,075 Kg

Un Paradox, din contra, de Cal. 12 — acesta fiind calibrul cel mai uzitant — nu cântărește decât $7-7\frac{1}{2}$ funzi engl. și se poate trage cu pulbere = 3,375 Kg
 1 Forod. englez = 0,450 Kgr.

Cordite și cu glonte de 40 de gr. în formă de stup, care este prevăzut de casa Eley și cu un vârf de aramă, pentru obținerea unei puteri de penetrație și mai mari.

La noi Paradoxul Cal. 16—12 este o armă foarte potrivită pentru vânătorile cu bătaia, la urși sau mistreți mari, tocmai din cauza colosalei lui *stopping power*, puteri de oprire, (energie cca. 3118 foot-lb., viteza inițială=1400 picioare engl. pe secundă).

După modelul englez fabrică și armurierii de pe Continent armele Paradox, așa de pildă I. Nowotny din Praga și Fückert din Weipert.

Însă pentru ca un paradox să corespundă într'adevăr așteptărilor, este nevoie de o mare pricepere din partea fabricanților.

Fabrique Nationale din Liège produce pentru puștile ei Browning, țevi de schimb cu foraj de Paradox foarte bune.

Eu însumi posed un Paradox cal. 12 dela J. Nowotny, care trage cu o foarte mare precizie cartușe de alice încărcate atât cu Cordite de revolver (1,8 gr.) cât și cu pulbere Haasloch „Jagdkönig“ sau cu cartușele Rottweil „Weidmannsheil“ încărcătura normală, cât și cartușele cu glonte de greutate mare, ambele tiruri fiind de o egală precizie și calitate.

Când m'am decis să-mi cumpăr Paradoxul, aveam de ales între unul hammerless cu ejector de fabricație belgiană, și acesta dela Nowotny, care este însă cu cocoșe cu tot sistemul de cocoșe și prețul lui ridicat, am preferat pe acel dela Nowotny din cauza tirului incomparabil mai bun.

Sunt și fabrici bune germane, care produc foarte bune și solide arme Paradox, ca de pildă Jaeger & Co., Simpson etc.

Din întâmplare am mai răsfoit odată prin cartea „Jagdwaifenkunde“ a Căp. G. Koch, în care acest autor se pronunță asupra Paradoxului într'un mod, care ne face a crede că autorul n'a avut probabil niciodată o astfel de armă în mână, cu atât mai puțin n'a experimentat-o.

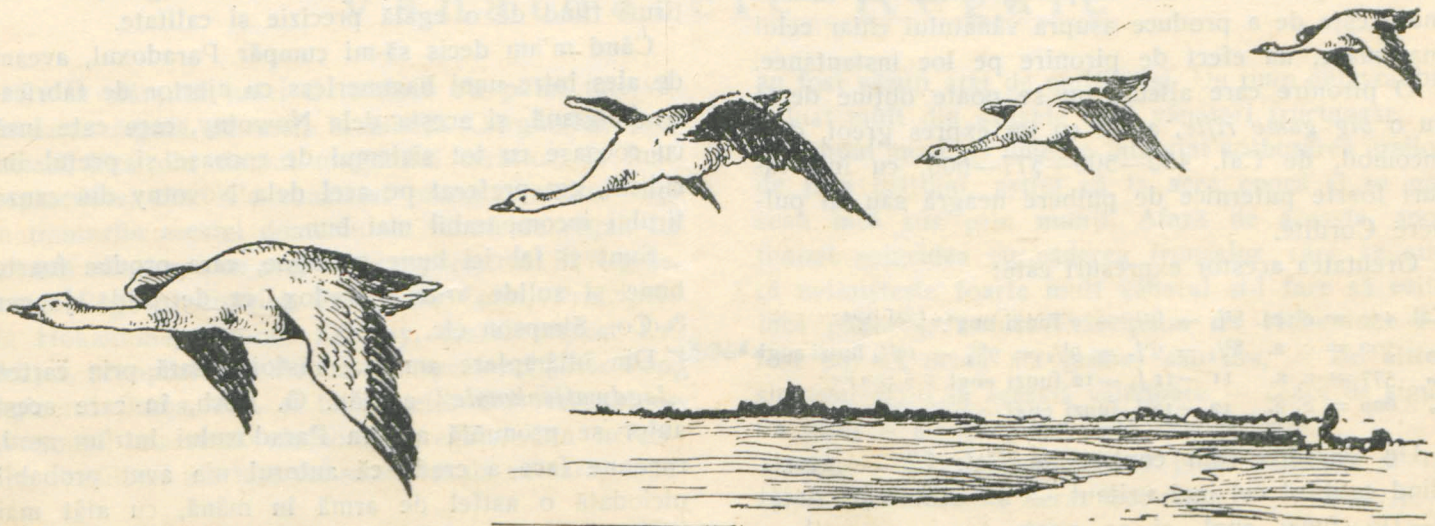
Iacă ce scrie: „Încă o variațiune de choke-bore trebuie să menționăm aici, care a fost răspândită acum vre-o 10 ani de către casa „Holland & Holland“ sub numele de „Paradox“, cu multă reclamă, dar care probabil că a și început să dispară cum a venit. Această armă trebuie să tragă cu o egală precizie atât cu alice, cât și cu glonte și nu eră alt-ceva decât o pușcă obișnuită de vânătoare prevăzută cu un choke-bore, cu ghinturi puțin proeminente și învârtituri lente. Construcția aceasta este firește paradoxală, căci ea este în contradicție cu două reguli fundamentale, care nu pot fi înlăturate cu una cu două. Mai întâi este sigur că fatalmente ghinturile vor influența în mod desavantajos coerența mănunchiului de alice, iar în al doilea rând este lesne de priceput că un glonte care este pornit la început printr'un foraj cilindric și intră apoi cu putere mare în partea ghintuită a țevii, nu va urma de loc ghinturile, ci le va sări din potrivă, așa cum se întâmplă de altfel întotdeauna atunci când camera unei țevi ghintuite este prea lungă, astfel că proiectilul nu ajunge până la începutul ghinturilor din țevă. Afară de aceasta, prin intrarea atât de violentă a glontelui în partea unde țeava se îngustează la vârf, supune țevile la o încercare de rezistență dăunătoare materialului. Chiar un glonte care trece fără greutate prin partea îngustă a țevii, poate pricinui pieirea unei țevi choke, pentru care motiv trebuie să recomandăm abținerea de a întrebuința cartușe cu glonț, oricare ar fi ele, la țevile choke, în ciuda tuturor părerilor contrarii“.

Astfel grăește d-l G. Koch.—La acestea am de spus numai atâta, că—cu toată stima pentru cunoștințele d-sale tehnice și balistice—teoria nu se potrivește cu practica.

Holland & Holland nu numește Paradoxul pușcă

de alice, cum pretinde d-l Koch, ci clar și lămurit pe englezește „Ball and Shot Gun“, adică armă pentru glonț și pentru alice, și nu i-a dat drumul în lume, așa din întâmplare, ci a dat dovadă, atât la standurile de încercare, cât și în timp de decenii pe mâna vânătorilor celor mai încercați, în momentele cele mai critice și față de cele mai periculoase animale, că este o armă de primul rang. Oricât de „paradoxale“ i s'ar părea d-lui Koch atât arma zisă „Ball and Shot Gun“, cât și Paradoxul lui Holland and Holland, „Explora“ și „Fauneta“ lui Westley Richards sau a altor renumiți armurieri englezi, acestea toate s'au dovedit zeci de ani de-a rândul în practică a fi niște arme extraordinare. Mai știm afară de aceasta că se poate trage perfect de bine și fără nici o teamă de „pieirea țevii“, chiar din cele mai înguste choke-boruri, cu gloanțe Brenneke sau Stendebach, chiar cu pulbere fără fum. Ba ceva mai mult, putem întrebuința chiar gloanțe sferice, *dacă acestea trec ușor prin choke-bore*, de pildă într'o armă de cal. 12 gloanțe de cal. 14. W. W. Greener, care în calitate de celebru armurier englez, o fi posedând și el oarecare cunoștințe tehnice și balistice, știa aceste lucruri și le recomandă încă de acum 30 de ani, și *nu trebuie să uităm că Greener este tocmai armurierul care revendică invențiunea choke-borului*. Deci trebuie să presupunem că-i cunoaște și teoria și practica acestui gen de foraj.

Așa dar, în rezumat Paradoxul întrebuințat în sensul arătat mai sus și ieșit din atelierele unui armurier cu adevărat capabil, este o excelentă „Ball-and Shot Gun“ pentru cel mai puternic vânat dela noi, și este cel mai nimerit când se face în calibrul 12, care este universal.

Surpriza amicului Jean

de George Scioșteanu.

repelicarul meu mă deșteaptă în dimineața aceia. Lătră, de ridică casa'n sus. La început buimăcit de somn, îl certai; ba chiar îmi păru rău că nu-l lăsasem să doarmă afară, mai ales că eră foarte cald, cu toate că eram în primele zile ale lui Octombrie.

Dar deodată auzii o voce care mă strigă pe nume, acompaniată de sgomotul unei trăsurii ce se opriă chiar în clipa aceia înaintea porții mele, și de bălângănitul clopotelor înaintașilor.

Aprinsei un chibrit și mă uitai la ceas: Erau orele trei dimineața. Cine să fie?! Și apoi la ora asta?... Curios! Ridicai perdeaua și privii afară. Luna lumină ca ziua și, la lumina ei, văzui o caleașcă boerească, trasă de patru telegari frumoși și ageri de nu stăteau o clipă locului, chinuind bielele clopote dela gâtul lor, cari la fiecare mișcare, obosite, se văitau într'una, fără pic de odihnă. Trăsura goală; doar vizitiul pe capră. El mă strigase dar?... Pricepui îndată situația. Departe, în județul meu, unde mă aflam și eu acuma pentru câte-va zile, acolo am un prieten bun, un frate ași putea zice, care auzise de venirea mea în orașelu-mi natal și-mi trimesese trăsura ca să-l vizitez la moșioara lui, situată lângă satul D... pe frumoasa și minunata vale a râșorului Teleorman.

— Hai cucoane, hai, scoală mai repede, că de abia te așteaptă Coconu Jenică!

— Tu ești măi Voicule?

— Eu, cucoane, sărut mâna, am venit să te iau la moșie. Cuconu Jenică mi-a spus că să nu mai trag acasă dacă viu fără D-ta.

— Viu numai decât, Voicule. Boerul tău s'a gândit bine, căci și eu doream să-l văd. Așteaptă numai o clipă, până mă îmbrac.

— Iac'aștept Cucoane, dar mai repede că ne apucă ziua. Ce nu știu eu? D-voastră boerii, vă *cuconiți* mult la îmbrăcat și timpul trece, trece, că doară nu-l poate oprî nimeni din mersul lui și vezi D-ta, eu, care va să zică, Cuconu Jenică pe mine m'a însărcinat să vă aduc, și eu...

— Bine, bine Voicule, am înțeles, viu îndată.

Și'ntimp ce Voicu mă tot ceartă, bombănind într'una, cu mă 'mbrac, îmi strâng la iuțea lucrurile, îmi fac geamantanul, leg pe „Droll“ încui ușile, zic la revedere „Roșiorilor“ și mă urc în „Caleașca“ amicului Jean, spre marea satisfacție a lui Voicu, care mulțumit trosnește cu o dibăcie nespūsă din imensul lui bici, îndemnând caii:

— Hi, Liza! Vin'aici Bator, vin aici că nu te bat!...

Caleașca porneste ocolind strada gărei și dispare pe bariera orașului. Caii zboară, trăsura uruie, Voicu mormăe.... Trecem pe lângă pădurea „Domnească“, urcăm la „Țigănie“, ocolim „Depoul“ și „Văcăreștii.

ajungem la „Satul-Nou“ și așa mai departe, ne'nfundăm pe șoseaua județeană, care șerpuește prin imensele păduri ale Statului.

Roșiorii rămân în urmă, înghesuiți în valea din unghiul mocirlos și nehigienic al râului *Vedea*, iar noi ne tot apropiem de satul D., unde are moșia amicul Jean.

Cu nerăbdare aștept să-mi întâlnesc prietenul drag. Amicul Jean e un suflet rar, o inimă de aur, și mai ales un vânător desăvârșit. Vânătoarea ne-a împrietenit la început, mai târziu însă această prietenie s'a cimentat și mai mult prin asemănarea sufletelor noastre. Descendent al unei familii vechi boerești de mari proprietari, el trăește la moșioara lui și este, poate, unul din cei mai destoinici agricultori din județ. Caii, agricultura și vânătoarea sunt cele 3 mari pasiuni ce-l caracterizează. Caii îl pasionează în deosebi, și are, cred, cei mai frumoși „*Troteuri*“ din partea locului. Într'adevăr observ trăsura zburând ca un automobil, purtată de caii cari n'au părăsit totuși trapul. Șoseaua, oamenii, pomii de pe margine, fug, rămânând în urma noastră pierduți în noapte.

Prin toate părțile, pe câmp, oamenii au cules porumburile, cari, strânse în grămezi aurii, așteaptă dijma și căratul la hambare.

Pe vârfuri de deal scăldate'n lumina argintie a lunii, focuri ard liniștit în jurul grămezilor, iar prin penumbra fumurilor văd deslușit în noapte siluetele oamenilor cu chipuri stacojii, aplecându-se și desfoind porumbul necurățat încă, și separând „*ghigiurile*“ mici de cel mare și bun pentru mâncare. Se grăbesc, să nu-i apuce ploile ce amenință să înceapă 'n curând și să le strice munca lor trudită de toată vara.

Voicu mă înștiințează că și Conu Jenică al lui este în dijmă, că și-a terminat casa, că l'a costat un milion, că a eșit foarte frumoasă, mai frumoasă chiar, de cât cele dela oraș și că i-a pus numele: „*Vila Poiana Cucoanei*“, cu toate că nici Conu Jenică și nici Vila n'au vre-o cucoană. Apoi cu multă greutate se'ntoarce și-mi șoptește misterios: Trebuie să-l însurăm pe Conu Jenică, că de!... așa a lăsat Dumnezeu, toate sunt numai până la un timp, și pe urmă așa-i șade bine omului, să aibă tovarășe 'n viață.

— Sigur Voicule, ai dreptate, așa este.

— Păi, nu vorbesc eu drept, conașule?

— Firește! Dar i-a ascultă Voicule, boerul tău a făcut vre-o vânătoare 'n toamna asta?

— A făcut, cum să nu facă. Vezi bine c'a făcut... la pădurea „*Bivolita*“ și-a ucis acolo trei lupi cât trei mânăzi și-o jurată de vulpe.

— Dar epuri câți?

— Nici unul! Cuconu Jenică le-a pus în vedere la toți D-nii vânători invitați, că n'au voie să tragă în nici un iepure. Vânătoarea a fost făcută *ixpre* pentru lupi. Dar ce lupi!... Ca urșii!

— Daa, bravo! a-ți avut și invitați? Și pe cine?...
 — Poate să-i cunoașteți și D-voastră — Păi, întâi și întâi a fost Conu Andreiaș și Conu Dan. Pe urmă un domn dela Giurgiu „Stravolescu” și nu’ș cum dracu’ i mai zicea, și pe D-nu Maior Mișu...
 — Care Mișu, mă?
 — Ei, D-nu Maior Mișu, ăla cu geam la ochi.
 — Cu monoclu?
 — Da, cu mooo... așa cum ai zis D-ta și’i mai spune și Don Maior Mișu... Mișu... asta... stai, stai că-mi aduc eu aminte...
 — Hei, fie! Don Maior Mișu. Altul?
 — Stai că mi-am adus aminte: Don Maior Mișu Spionu.

— Păi, nu ți-am spus: *Marița*.
 — Și mai cum?
 — Păi, păi, îi mai zicea și *Marița... Marița... Gheburoasa*. Așa, vezi, că mi-am adus aminte, chiar... Ghebarosu.
 — Gheba... Măi Voicule, nu eră un domn cam oacheș, înalt și bine făcut, dela București... D-nu Marius....
 — Aha! Așa, D-le, da-i zicea mai mult, *Marița*.
 — Hei, bată-te norocul, Voicule, cum îi botezași tu pe toți!
 — De, boerule, eu nu preă pot să ții minte, nume așa grele... și pe urmă așa-i zicea boerii: *Marița*. Vorba ăluia: „Marițo’n sus, — Marițo’n jos. ăsta,

Amicul Jean cu puii de lup la vârsta de 4 luni și cu „reposita” lor mamă... transformată în covor.

— Domnu Maior Mișu... de cavalerie și din Slăvești, măi Voicule?
 — Da, da, da, e de cavalerie și chiar din Slăvești.
 — Acum știu cine e. Dar de ce-l botezași tu „Spionu”?
 — Nu știu, — dar așa-i zicea boerii...
 — Ei, alt cine-va?
 — Altcineva? Păi... ah... a mai fost și *Marița*
 — *Marița*? Ce mă, ești nebun?!...
 — Să mă bată D-zeu boerule, dacă n’a fost și *Marița*! Că doar îl cunosc bine c’a fost și la nunta lui Florea, și apoi mă tot întrebă mereu dacă are Cuconu Jean vin bun?
 — Așa? Atunci i-a adu-ți aminte Voichine cum îl mai chemă?

ăsta e, îl țin și mai bine bine mîinte, că D-lui mi-a dat ăl mai mare bacșiș...

* * *

Când se crăpă de ziuă ajunserăm la D. La poartă mă ’ntâmpină radios amicul Jean, care se sculase ca de obicei... cu noaptea ’n cap. Ne’nbrățișăm și intrăm în hall-ul conacului, fericiți că ne-am revăzut și putem stă de vorbă. Ileana, menajera casei, își face apariția cu cafea și dulceață tradițională, urându-mă bun venit. Știind-o cam supărăcioasă, o tachinez:
 — Ce frumoasă te-ai făcut tu, Ileano!...
 — Ia, mai lasă-mă’n pace D-nule! Hop și D-ta numai decăt, gata cu *complomenturile*!

Amicul Jean face haz, eu de asemenea... Ileana se supără foc, și pleacă bombănind.

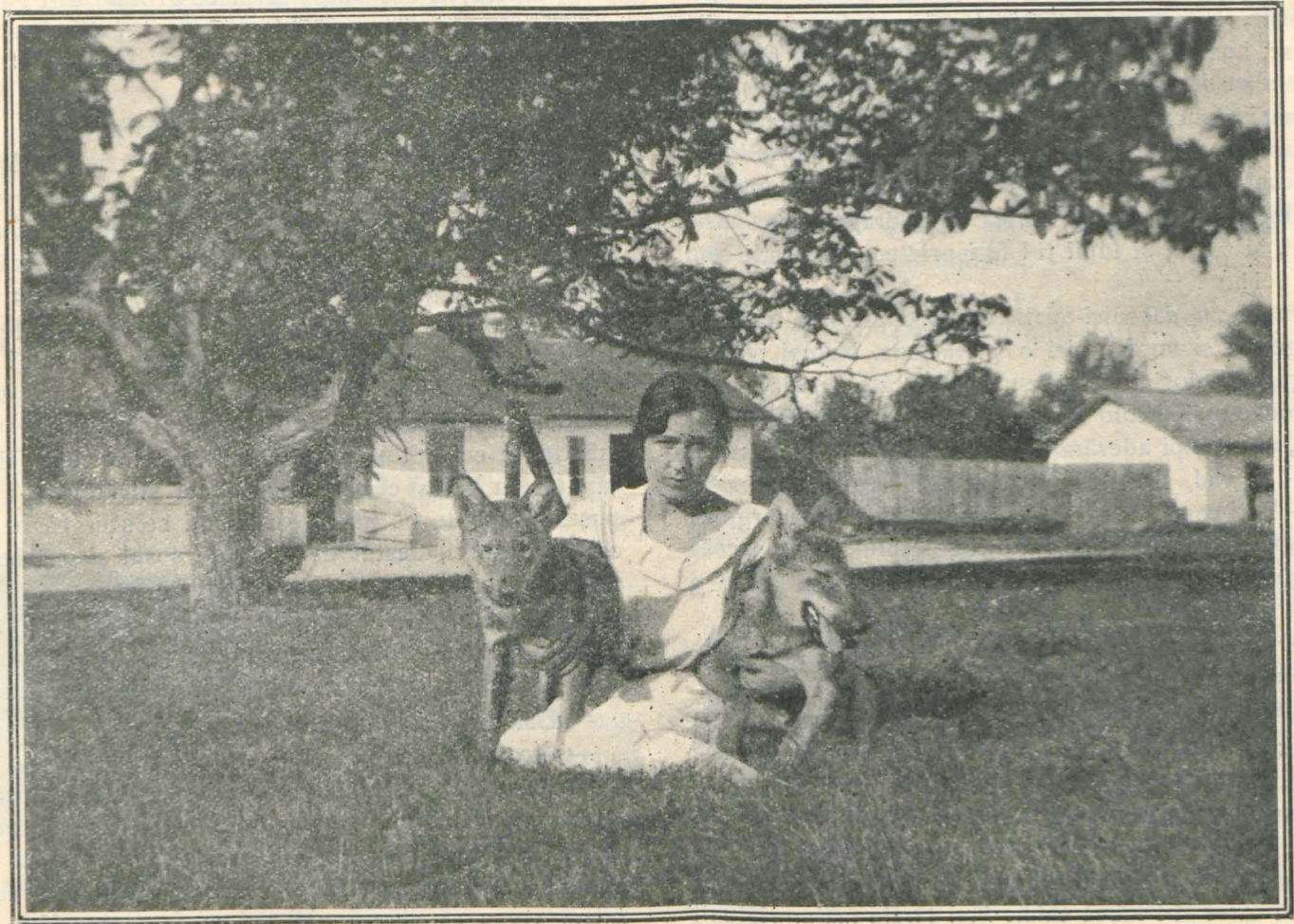
— Conașule, poftiți, vă rog pân'afară...

— Scuză-mă, dragă, mă chiamă logofătul.

— Mă rog ești liber și independent. Fă ca la D-ta acasă...

Dintr'o aruncătură de ochi, revăd cu plăcere casa și hall-ul vechiului conac. Casa părintească, unde s'a născut amicul Jean, cu picturile și aquarelele ei de pe pereți, învechite de vremuri, dar încă frumoase și în bună stare, reprezentând diferite scene din viața de țară, precum și mobila frumoasă curată și perfect de bine întreținută din odăi, de parc'ar fi nouă.

la cel'alt imobil, al dependențelor, se deschide brusc, lăsând liberă intrarea a doi lupi năpraznici. La început crezui că's doi câini-lupi, de care amicul meu, nu-mi vorbise, ca să-mi facă surpriză, dar când se apropiară mai bine, observai că's lupi adevărați. Cum mă văzură, veniră voioși spre mine, dar imediat observând că's străin, se opriră pe loc și începură să chisnească și să-și clănțane dinții la mine. Nu-mi pierdii cumpătul, deși-mi trecu prin corp un fior rece... Cugetai: Hei, drăcia dracului, știu eu că n'o să mă mănânce, — dar dacă mă mușcă?! Instinctiv, întinsei mâna și pipăii pușca. Mă văzui pus între ciocan și nicovală, cu lupu'n dreapta și lupoaica 'n stânga. Ochii le sticleau ca doi tăciuni aprinși, gata

Puii de lup ajunși la vârsta de 7 luni.

În hall biroul din stânga, cu tot confortul necesar pe care stau rezemate în rame frumoase câte-va fotografii ale fraților lui Jean, apoi măsuța din mijlocul hall-ului pe care s'au servit atâtea tradiții numeroșilor mosafiri. În dreapta, canapeaua de acelăș stil, iar deasupra ei, minunata panoplie sistem „Jean“, artistic lucrată din lănci și sulite antice și împodobită de sus până jos cu tot soiul de arme scumpe, de glonț și de alice....

Cele 4—5 camere, mobilate în mod deosebit, fiecare în culoarea ei, uniformă dela cuvertură până la covor, îmi atrase din nou atențiunea asupra rostului și bunului gust de odinioară al bătrânilor....

Mă așezai la măsuța din mijlocul hall-ului și tocmai voiam să beau cafeaua, când deodată ușa ce dă afară

să se stingă, căci 'n hall era încă întuneric, și nu se luminase bine de ziuă.

O cam sfeclisem, și nu știu cum ași fi eșt din încurcătură, dar respirai fericit, căci intră amicul Jean. Gudurându-se, cum îl văzură, lupii săriră înaintea lui. El îi luă la subțioară, pe unul în dreapta și pe cel-lalt în stânga, și începù să se joace cu ei, răsturnat pe canapeaua de sub panoplie.

— „Haiducu“, logofătul meu pe moșie și jupâneasa „Hoța“ care rânduște pe la bucătărie. Scuză-mă, amice dragă, că nu-ți-i-am prezentat, sunt copiii mei cuminți și ascultători și foarte bine crescuți! Nu-i așa „Haiducelu“ lui Tăticu? — Haiducelu, răspunde, bucurându-se dând din coadă și svârcolindu-și trupul sur, și repede sare spre nasul lui Jean și-i aplică un

botișor dulce drept peste gură. Jean se șterge și protestează: — Hei, nu așa logofete, că mă supăr și stricăm prietenia. Apoi către mine: Îi vezi, îi iubesc cu patimă. I-am crescut de mici, erau cât un cocoloș. Nu ți-am povestit? Istoria lor e foarte mișcătoare. Sunt niște bieți orfani și eu sunt tatal lor adoptiv. Astă primăvară, prin Martie, eram la vânatoare de sitari într'o pădure situată dincolo de apele Teleormanului. Tocmai răscoleam niște lăstari mărăciñoși într'o tăetură, când îmi sare „D-zeu s'o ierte!“ mă-mișca lor, Foc!... Și cu ea jos! Eră de o mărime neobișnuită! Muri, înfigând dinți'n pământ! Observai că-i curgea lapte din mamele și aveă perfect înfățișarea unei lupoaice care fătase de curând. Faptul că sărise așa de aproape, deasemeni mă hotărî să-i caut proge-niturile. Îi găsii în mijlocul unor stușișuri mărăci-noase. Luai doi, iar pe cei-lalți i-am dat pe la prieteni, cari s'au ilustrat neglijindu-i și au rămas fără ei. Tocmai atunci îmi fătase „Cioanta“, cățeaua mea cio-bănasceă, care avu nobila însărcinare să-i crească. Și-acum îi iubește ca o adevărată mamă. Pe unde îi întâlnește îi linge și-i purică cu o dragoste nespūsă.

Ei, ai văzut, și lupii ți-i faci prieteni, dacă știi cum să-i iei!

Nu le-am dat nici-odată carne crudă, așa că nu's sângeroși și nu fac nici o stricăciune. Numai purceii și guișatul lor nu-l pot suferi, și câte-o găină care cotcodăcește, încolo sunt prieteni cu toată lumea. Îi vezi, uite-i lupi adevărați și-s mai blânzi ca niște câini.

— Îi văd, deși adineaori pierdusem vederea.

— Ești copil! Nu te-au cunoscut. *Haiducu* merge cu tata pe câmp și-mi ține locul logofătului, și jupâneasa *Hoafa*, deretică pe la bucătărie și pune bine tot ce-a găsit pus rău.

— Merge cu tine liber pe câmp? Mai las'o frate Jeane, prea-ți bați joc de mine!

Nu-l credeam, deși m'am convins peste câteva zile că nu-mi spusese decât adevărul. Am mers împreună pe câmp și *Haiducul* ne-a întovărășit liber și după 2 ore ne-am înapoiat cu el la conac. Își cunoșteă la perfecție numele și veniă de câte ori îl chemă. Pentru Jean aveă o deosebită dragoste, îl distingeă dintre toți ai casei și-l iubeă chiar. Mai târziu mă'mprieteni și eu cu el și mă surprinse faptul că se pot îmblânzi și lupi adevărați, când adeseori întâlnim în viață oameni, — neîmblânziți. De pildă: braconierii.

— Dragă Jeane, dă-mi voie să te felicit. Ești cel mai mare dresor. Ești chiar doctor. O să-ți rămână porecla *Jean-Lupu*, cum i-a rămas lui Sturdza... *Vitelul!*...

— Taci! Aceasta nu m'ar încântă deloc, mai ales că m'ar confundă lumea...

Nu vroi să fac parte din neamul „*Lupilor*“, nici chiar din al celor sături.

Iar titlul de doctor, păstrează-l pentru alții...

În curând ajunsei bun prieten cu „*Haiducu*“ și desigur faptul n'ar merita vre-o importanță, dacă nu s'ar fi întâmplat câteva zile mai târziu o scenă fără precedent.

„Într'o seară, sosî delă oraș un negustor de cereale,

Venise să cumpere ceva grâu delă amicul Jean. Îl cunoșteam. Eră un evreu tare cum se cade pornit foarte de jos, care făcuse avere frumoasă din acest comerț bine-cuvântat. Foarte gras, cărn, înalt și roșu, cam între două vârste și extrem de lingușitor, d-nu Moriș este prototipul omului de afaceri, care știe să se înfigă. Pentru-că sosise seara târziu, fu reținut să mănânce și să doarmă acolo. Luă masa cu noi și nu mai încetă cu laudele:

— Vai cucoane, așa potroace de curcan zic zou, că n'am mai muncat. Tiii, boerule, dar ce mai muncare excilentă! Să am pardon, dar mă mai servesc odată. Mersi.

— Poftim, D-le Moriș, poftim, servește-te cât vrei.

— Să trăești cucoane, îmi place grozav, că-i gătită numai cu unt.

Apoi la friptură:

— Cum și găscă?!...

— Da, avem friptură de găscă pe varză călită.

— Extraordinar! Parc'am dat dija cu bobii. Apăi, aista-i friptura mea favorită!

Pune, pune mult, Ileană fetică, și să-ți dee D-zeu un mire voinic și simpatic, așa cum e Conu Jenică.

— Hai, mănâncă, D-le Moriș și lasă-l pe Conu Jenică'n pace!

— Di ce Ileanuța, di ce? Cum n'am eu dreptate?!

Mă plictisise evreul ăsta obraznic și lacom, care se'ndopă ca un animal, de-ți făcēă impresia că n'a mâncat de cel puțin un an. După ce lăudă vinul, ridicându-l în slava cerului, bău toată sticla care i se pusese dinainte pe masă, și vinul i se scurgeă pe la colțurile gurei, destul de unsă de sosul și grăsimea mâncărurilor.

— Mai toarnă, Ileanuță, mai toarnă și să trăiască boerul, să mai deă, că așa vin te scoală după boală.

— Să bei sănătos, D-le Moriș că vin avem destul.

— Dar ce-i acolo, Ileană? Prăjitură?

— Da, prăjitură.

— Ce-ai zis? „*Boules de neige*“. Astai colosal! Parcă m'ați fi întrebat pe mine! Păi, astai dija prăjitura mea favorită! Pune, Ileană, pune, că știu că aicea nu se face economie de zahar, ca Berta mea... asta... vreau să zic că nici ea nu face economie la zahăr; Vorba ceia: Ori e prăjitură dulce, ori e doftorie amară! Își servi o farfurie mare, adâncă. Valeu, coane Jenică, valeu! Tare-i bună, zic zou, că nici *Capșă* nu poate lucra așa ceva! E dija un deliciu rar.

Îmi veniă să-l iau la palme. Amicul Jean însă, foarte calm, avu gentilețea și răbdarea să-l asculte până la sfârșit și să-i umple de trei ori farfuria adâncă cu „*Boules de neige*“. După cafea, trecurăm în hall, unde ne făcurăm *siesta* cu vișinată de casă. Evreul bău pe săturate, după ce ne asigură că și aceasta eră „dijă tot băutura lui favorită“, apoi, șovăind, se retrase în camera lui de culcare. Își primi pedeapsa chiar în noaptea aceia...

* * *

A doua-zi dimineață, văzând că D-nul Moriș nu se mai deșteaptă, îl strigarăm la ușe.

— ??

— Hei, D-le Moriț, scoală că e târziu!

— Abia după o clipă auzirăm un geamăt.

Bănuind că i s'a întâmplat ceva, forțăm ușa, dar rămânem înmărmuriți, când vedem cei doi lupi cari intraseră prin camera de alături culcați pe blana de lângă patul D-lui Moriț și pe D-nu Moriț, galben-verde, cu fața descompusă și cu glasul stins.

— Vai, ce este D-le Moriț, ce s'a întâmplat? Ție rău?

— Oi vei, cucoane Jenică, ce surpriză grozavă mi-ai făcut!!!...

Ne umflă râsul, privind la cei doi lupi, cari se gudurau pe lângă noi.

— Cucoane Jenică, nu știu, eu mai trăiesc, ori am murit dija?!

— Trăești D-le Moriț și n'ai nimic. Hei, te-ai speriat puțin.

— Puțin? Așa crezi?! Dar eu am murit dija. Valeu ce frică teribilă! Credeam că o să mă mănânce lupii și o să-mi rămână copilașii pe drumuri.

— Vai, D-le Moriț, cum se poate asta?!...

— Să vedeți, cucoane:

— Aseară, după chef, mă simțeam cam îngreunat. Băusem și mâncasem binișor....

— Da, ce-i dreptul, ai mâncat nițel, adăogai eu.

— Tocmai. Azi de dimineață când m'am deșteptat, am simțit o răscolitură prin stomac, apoi durere și crampe și crampe teribile, de credeam că fac explozie. Repede mă ridic să ies afară. Dar grozăvie!!... Ușa dela camera de alături eră deschisă, și la capătul patului meu—acești doi lupi clănțăneau din dinți și mârâiau la mine. Imediat mi-a căzut capul pe pernă, mi s'a oprit respirația și am murit! Așa frică n'am simțit în viața mea; și acum îmi bate inima. Cât oi fi stat așa mort, nu știu; ceia-ce știu însă, e că adineauri când înviai și mă deșteptai; vă rog să mă ertați, cucoane Jenică, dar, eu....

— Spune, D-le Moriț, spune.

— Cucoane Jenică, iartă-mă, că oameni suntem....

— Ei, ce este, D-le Moriț?

— Fără să vreau, cucoane, fără să vreau; Mă jur chiar în *Sinagogă*... vai, ce nenorocire, ce rușine ne-mpomenită!.....

— Dar spune odată, D-le Moriț...

— Cucoane Jenică, lupii, frică, slăbiciunea ome-nească... când am murit....

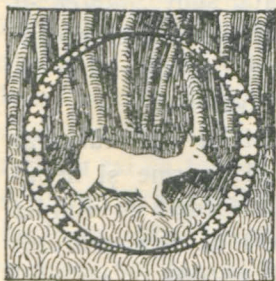
— Ei, ce este?...

— Am făcut dija explozie...

Strigăt de ajutor

de R. Medianu, Periș.

datorie sfântă se impune acum din partea tuturor adevăraților vânători! Zăpada căzută atât de mare în toată țara, a acoperit și ultimele surse de existență ale bietului vânat, care în scurt timp va fi amenințat să moară de foame.

De nicăeri nu se îndreaptă o mână de ajutor strigătului mut de disperare!

Vânători! părăsiți cu toți planurile infernale de vânătoare și veniți să salvăm viața sărmanului vânat, dacă doriți a-l mai avea!

În zăpada înaltă de aproape un metru, bietul vânat se luptă cu moartea, înotând spre ași găsi hrana; orice mișcare e o cheltuială de energie, e o nimicire a puterilor lui.

Acum e momentul a face cărări prin păduri, a pune hrană, curse pentru animale și paseri răpitoare, și atâtea altele scrise cu atâta patimă și dragoste pentru vânat, de către Dl. Dr. Nedici în cartea sa „Hrănirea vânatului util“.

Citiți toți această unică carte atât de documentată în privința hrănirii vânatului util pe timpul iernei și apoi treceți la fapte.

Acum de toate avem, ne lipsește doar „inițiativa vânătorilor“ a cărei lipsă nu ne este permisă.

E o datorie de a noastră de a ajuta vânatul în aceste timpuri grele!

Pe o astfel de iarnă, trebuie precum am mai spus împușcate toate animalele și paserile răpitoare; putem ucide și buzarzi și vânturei, acolo unde vroom a crește vânatul mic cu pene.

Dar mai necesară este hrana vânatului util, pe care trebuie să le-o procurăm fără întârziere, căci orice minută prelungită, e un chin de foamete al iubitului vânat.

Da, domnilor vânători! lăsați la o parte cluburile și căldurica din odaie și veniți cu toții, cât mai grabnic, în ajutorul celor condamnați a muri de foame; căci de modul cum vânatul va fi îngrijit în timpul iernei, depinde numărul și vigurozitatea lui în viitor, menit apoi a rezista cu ușurință intemperțiilor atmosferice.

Voiți, a avea vânat??

Uniți-vă în suflet și în fapte; scăpați-l de foamete și de dușmanii răpitori, scăpați-l de braconieri, care acum, mai mult ca întotdeauna, aleargă călări pe câmpii cu ogarii, prinzând și ultimul iepuraș ce apucase a se odihni pe sub mărcini stingheri.

Urmăriți-i! Uniți-vă cu jandarmii! Stârpiți ogarii! Faceți-vă datoria!...

Din trecutul vânătoarelor călare

de Căp. Schneider-Snyder Roland.

ântul ascuțit al toamnei, rupe firele de paiangen de prin livezi și fânețe. În zarea îndepărtată, o haită de câini de vânătoare aleargă peste câmpuri, iar în urma lor o ceală de vânători îmbrăcați în haine de oculoare purpurie, s'avântă în sbor călări pe „hunter“-i focosi, ale căror copite oțelite

strivesc pământul acoperit de un vestmânt argintiu de brumă. Stropi de rouă cad încetisor, sclipind, iar capetele calilor lucesc în razele soarelui, transportându-ne ca prin farmec în *Old-England*, țara unde atari priveliști se văd adeseori.

Dar nu! Aceasta este o vânătoare de vulpi, pe care noi o practicăm deopotrivă și care a devenit un sport internațional. Toate sporturile își au originea lor în Anglia, iar întrucât e vorba de sportul vânătului în provincia Albion, țara străbunilor „*Sportsman*“-i, și astăzi, urmașii lor conservatori, sub numirea de „*sport*“ nu înțeleg altceva decât „vânătoreea“, iar sub aceia de „*sportsman*“ pe „vânător“, care mai este supranumit și bărbatul zeiței amazoanelor. În vinele Englejilor curge sângele de vânător al vechilor lor străbuni Anglo-Saxoni.

Vânătoreea cu ogari și în special călare așa cum se practică astăzi, este de origine curat englezească pe care atât în România și mai ales în Moldova și Transilvania, cât și în alte țări ca: Polonia și Ungaria, boerii sau nobilii o cultivau intensiv, și pe care diferite popoare din Asia, a căror ocupațiune principală este vânatul, pescuitul sau creșterea vitelor, o practică și astăzi cu aceiaș intensitate. Ogarii din Persia și mai ales cei din triburile sălbatecilor Arabi, sunt cei mai renumiți câini de vânătoree.

Referitor la vânătorile călare, și în special în *stricto sensu* la vânătorile de vulpi, găsim date precise de prin secolul al XIV-lea. Richard II-lea, regele Angliei, prin actul său de donațiune dat călugărului din Petersborough, asigură preoților vânătoreea de vulpi ca un drept imprescriptibil. Așadar vedem că încă de pe atunci a existat în principiu interesul pentru acest sport; forma obișnuită de astăzi s'a introdus mai târziu, pe măsura nevoilor și obiceiurilor specifice locale. Primii corifei ai vânătoreei de vulpi, au apărut în Leicestershire, erau nobili provinciali, după cum și mai târziu prin secolul al XVIII-lea vedem că adevăratul tip al vânătorului de vulpi este tot nobilul englez, care se simte atât de bine îmbrăcat în frac roșu cu pînteni la călcăie, stând călare în șea și care — după cum spun cei cari cunosc mai deaproape viața Englejilor — îngrijeau de „*hunter*“-i și de „*fox hound*“-eri mai presus decât de însăși copiii lor.

Cea dintâi societate a vânătorilor de vulpi a fost „*Old Melton Mowbray Club*“ fondată de lorzii Tor-

rester și Delamare, cu foarte puțini membrii, în total patru, dar ca vânători de vulpi, care de care mai fanatici, cari stabilindu-se în Mowbray își consacrau tot timpul vânătului.

Dar nu în zadar se zice că Britanii sunt „*sportsman*“, și se înșeală acel ce ar crede că numărul membrilor acelei societăți a rămas tot patru. Mowbray, care odinioară eră un cătun sărăcuț, astăzi a devenit un oraș mare, orașul vestit al vânătorilor de vulpi, deoarece cea mai mare parte a locuitorilor se ocupă cu acest sport, de meserie.

Vânătoreea de vulpi, nu este chiar o vânătoree în înțelesul actual al cuvântului, pentru că exclude cu desăvârșire întrebuițarea armei de foc. Aci nu e nevoie decât de cai și câini, natural, dresați anume pentru aceasta. Dar, caii și câinii costă parale multe. E adevărat că în Anglia se cheltuesc sume enorme de mari în acest scop, dar nici o țară de pe suprafața pământului nu se poate mândri cu „*hunteri*“ de rasă ca ai Englejilor.

În legătură cu vânătoreea de vulpi, a luat avânt în Anglia și creșterea de cai; și'n timp ce până taci în Anglia se creșteau numai cai tari de povară, odată cu practicarea vânătorilor de vulpi s'a mai adăugat la aceasta ca însușire de mare însemnătate și iuțeală. Sume fabuloase s'au întrebuițat pentru a crește cai de rasă, iar astăzi cei mai renumiți cai de vânătoree, dar și cei mai buni pentru armată, sunt „*hunter*“-ii englezești. Prin urmare, exercițiul vânătoreei pregătește totdată și pentru armată pe cei mai buni cai și pe cei mai eminenti ostași de cavalerie.

Practicarea vânătorilor de vulpi în stil adevărat fiind întâmpinate deci cu cheltueli enorme și neputându-se suporta de oricine, s'au format în Anglia societăți, la cari fiecare membru eră dator a contribui cu o anumită sumă de bani, după puțință — iar acel care dă mai mult, eră ales „*Master of Fox-hounds*“-ul societății.

La aceste vânători orice strein eră binevenit și nimeni nu eră întrebat de nume sau de rang. Prin urmare vânătorile cu câini sunt de un caracter prea puțin aristocratic, practicându-se în adevărate condițiuni democratice; ele sunt accesibile „*sportsman*“-ului de orice clasă socială.

Dupăce s'a stabilit cu precizie ziua și locul unde urmează a se face vânătoreea, la ora fixată, încep a sosi la locul întâlnirei, la „*meeting*“ prieteni și cunoscuți din toate părțile. Nu arareori se adună chiar și trei patru sute de vânători de odată.

În Anglia, sezonul principal pentru vânătorile de vulpi este în preajma anului nou și nici nu se poate descrie acel tablou pitoresc ce-l provocă în cadrul naturei, în mijlocul iernii, acei vânători călări, îmbrăcați în frac roșu, cu pălării negre de păslă pe cap, cu pînteni la călcăie, având toți cornuri de vână-

toare, cari își joacă și saltă în frâu caii spumegând, —toți „hunter“-i de rasă, care de care mai frumoși— mai adaugând că la acestea se mai asociază și concertul de chelălăituri al haitei de câini. Toți sunt nerăbdători... în fârșit „huntsman“-ul anunță plecarea și întregul convoi de vânătoare pornește în spre oarecare „Covers“, care nu e altceva decât un teren acoperit de tufe și trestii, ce se cultivă și pe cale artificială, anume, pentru a servi de ascunzători pentru vulpi. Câinii, cari până aci erau ținuți în legături, acum le lăsă liberi, ei se repăd dintr'odată nerăbdători în „covers“ adulmecând, cântând, chelălăind și pe dată ce au descoperit vânatul, se aud din tufiș strigăte de „hallov“, „hark“ și „jov yokole“ cu cari „huntsman“-ii și „whipp“-ii îi îndemnă și-i întărătă. Lătrate și chelălăituri de câini, însoțite de strigăte frenetice par un adevărat concert diabolic... Acum, atențiunea este îndreptată asupra celui mai bun câine, și cu „tally ho“ „wiewhallow“ se anunță apariția vulpilor; una a și sărit din tufiș, după care altele, apoi întreaga haită... și „tally ho“ „tally ho“! s'aude din toate părțile. În cursul acestor goane se întâmplă uneori aventuri periculoase și mai ales în patria clasică a vânătorilor de vulpi, în Leicestershire, aceste vântări se schimbă în adevărate peripeții. În asaltul lor călare, vânătorii trec peste orice obstacole, râuri, vâlcele, șanțuri, îngrădituri și garduri, aci rămâne unul, mai încolo doi-trei și e caz excepțional de rar, când cineva scapă numai cu câteva coaste frânte din toiul vânătoarei. Prin ținutul Leicestershire curge râul Whissendine, devenit fabulos prin faptul că pe suprafața acestui râu, cu ocazia vânătorilor mai sus descrise, se văd plutind o mulțime de trupuri de oameni și de cai, zbatându-se între viață și moarte. Doar înotând dacă mai scapă cineva la mal și nu odată s'a întâmplat cazul că chiar și câte trei călăreți cu cai cu tot au fost răpiți de nemiloasele valuri ale râului Whissendine. Se povestește că vestitul vânător de vulpi Aseton Smith, într'un an a căzut de vre-o 80 de ori în acel râu, când singur, când cu cal cu tot; — dar un adevărat vânător de vulpi nu-i dă prea mare însemnătate unei astfel de întâmplări.

Vulpea pentru a-și scăpa viața fuge, folosind orice teren favorabil de scăpare, și s'ar ascunde în acel moment și'n gaură de șoarece... în sfârșit, o vizuină și cu o săritură vulpea a și dispărut în ea... Haita de câini sosește acolo, dar pierzându-i urma, se frământă, caută în toate părțile chelălăind, nu mai știe ce să facă... adevărat „chek“ în limbajul vânătorilor de vulpi. Acum vine rândul „huntsman“-ului să arate ce știe; cu cel mai bun câine el sondează terenul, caută în toate părțile... deja a ajuns aproape de ascunzătoare și hop! dintr'odată vulpea a și sărit și o ia la sănătoasa mai departe; dar haita de câini n'o slăbește din urmă și se aud iarăș din nou strigăte de „tally ho!“ Acum este momentul cel mai

critic... pintenii se înfig adânc în coapsele „hunteri“-lor și a „pace“-ilor, însângărându-le. Nu mai există nici o scăpare, vulpea, turbată, se îndreaptă țintă spre haita de câini, dar, șovăe, cade fără putere, încă o clipă mai respiră și... s'a sfârșit.

„The kill“—în șea și fiecare se grăbește s'ajungă la locul pradei. Se grupează cu toții în jurul „Master of hounds“-ului, îl felicită și care de care aduc laude frumoase pentru câini. Intre timp, încetul cu încetul, sosesc și cei cari au rămas în urmă.

Capul, picioarele și coada vulpei servesc de trofeu, iar carnea se dă la câini. Este mijlocul cel mai bun de a întărătă câinii la aceste vânători—dându-le măcar să guste, sânge de vulpe.

În Anglia există biblioteci întregi de cărți și tratate despre vânătorile de vulpi. În special sunt descrise atât de minunat vânătorile întreprinse de „sportsman“-ii din Westernsquire, cei mai clasici, mai vestiți și totodată cei mai caracteristici în felul lor de a practica acest sport; ei reprezentau adevăratul tip al nobilului englez din secolul XVIII-lea care nu simțea plăcere și distracție mai mare, decât aceste vânători de vulpi.

Asemenea și Prințul de Cleveland, eră un adevărat Nimrod, care îngrijă singur de câinii săi, ducându-le zilnic mâncare și apă — și care a purtat timp de 30 de ani titlul de „Master of hounds“ peste domeniile contelui Durham. Ani dearândul, acest Prinț vână câte 6 zile pe săptămână, iar ca să nu piardă din timp cu schimbatul hainelor, poruncise să i-se facă la toate restaurantele din împrejurime câte o garderobă.

Chiar și între preoți găsim vânători pasionați. Preotul Fowle cânta adeseori în cor cu credincioșii săi cântece vânătorești și în predicile lui scrise, găsim vorbindu-se mult despre vânătorile de vulpi. Când Napoleon I amenință Anglia cu război, preotul Fowle devine colonelul regimentului de cavalerie din Berkshire, iar ținuta lui de ofițer cu ocazia recepției regale dela Windsor n'a putut să oprească pe Regele George III-lea de a exclamă următoarele cuvinte: „Colonelul Fowle nu este numai unul dintre cei mai buni ofițeri de cavalerie din armata mea, ci este totodată și cel mai eminent predicator și vânător de vulpi din Anglia.

Mai interesantă figură ca vânător este Tom Moody — la cărui amintire se păstrează și astăzi cu sfințenie printre membrii „Fox-Club“-ului, în mare parte aristocrați, — superb călăreț, a cărui voce de clopot, când strigă un „hallov“, se auzea cale de o poștă. A murit în anul 1726 și la dorința lui proprie l'au îmbrăcat în frac-i roșu de vânător, și toți membrii clubului l'au petrecut până la groapă îmbrăcați în frac roșu; iar acolo au cântat din cornurile de vânătoare un întreit „view-hallow“, în semn de adio, camaradului lor iubit.

Cu Osganță la paza de vidre

de Iermălai.

cena se petrece sub o râpă a Argeșului, lângă un sat aproape de Pittești.

Dar înainte de a vă povesti comedia, să vă prezint eroul și să vă descriu pușca-i.

Eroul. E tovarășul meu de vânătoare. Ceia ce eră Iermălai pentru Turghenief, e Osganță pentru mine. Un țăran tânăr, poreclit Osganță cam mic de statură,

ba scurt în toată regula, i-o spune chiar lumea, lucru ce-l face să poarte totdeauna, indiferent de anotimp, o căciulă înaltă, fuguiată. Semn particular n'are, în afară de ochii cam albicioși și mustața-i șargă. Când deschide gura, ceia ce te impresionează în chip plăcut, e absența unui dinte, unul din cei doi dinți din față, care cred că nu-i va mai crește. De laudăros, nu-l încapă pământul și cu toate că pățește rușine de câte ori trage în iepure, el nu ezită să-i dea înainte cu bravuri neverosimile.

În totdeauna găsește câte un motiv să-și acopere stângăcia.

Multă vreme a uzat de o stratagemă foarte ingenioasă și pe care numai întâmplarea m'a făcut s'o dovedesc. De câte ori trăgea în iepure și acesta fugea năpraznic „ca scăpat din pușcă“, Osganță se luă în goană nebună după el și, după câteva minute, apărea cu un pumn de păr de iepure, înjurând și frământându-se de necaz, însă aducând — nu mai puțin adevărat — proba palpabilă că iepurele a fost atins sdravăn de focul lui cruțător.

Deși intrigat de acest procedeu și ciudat rezultat, care se repetă în mod regulat de câteori mă duceam la vânătoare cu el, nu puteam în ruptul capului să-mi explic prin ce miracol iepurele așa de flocoit reușea totuși s'o iă la sănătoasa cu atâta vigoare, că nici câinele nu-i putea ține urma.

Iată că într'o zi, după ce trăsese în iepure, fără să cam ochiască, după ce alergase și-mi adusese în mâini proba elocventă, tot scuipând de necaz, iar eu făcându-mi cruce de așa fenomen ciudat, băgă mâna în buzunar scoțându-și tabacherea.

De odată văd o coadă de iepure jumulită căzându-i jos din buzunar.

— Dar asta unde o găsiși, mă? îl întreb eu, ridicând de jos, coada de iepure.

— Păi, nu vezi Domnule că i-am pălit și coada, nu vezi ce-a mai rămas de ea?

Am pufnit de râs. Era prea lată. În realitate Osganță, cunoscându-și stângăcia și pentru ca să scape ironiilor mele necruțătoare, se prevedea totdeauna cu

o rămășiță dintr'o blană veche de iepure, pe care o tot jumulise până ajunsese la coadă.

Dar dacă companionul meu de vânătoare n'are noroc, e în schimb pasionat și nu se decepționează niciodată, ceia ce ma făcut să-i promit și de data aceasta că voiu merge la paza de vidre. Dar să-i vedem pușca.

Pușca. Adevărată pușcă de mușchetar; s'o porți pe tripied, așa e de grea. Pușcă veche cu „țilindră“ și cu o țevă. A moștenit-o dela un unchi al lui, Dențu, vânător cu faimă pe vremuri și probabil om voinic, de oarece țeava puștii prezintă o lungime respectabilă, ce scoate în relief și mai mult statura pitică a nepotului Osganță, oricât și-ar fuguiă el căciula.

Două schimbări a suferit mușcheta, din ziua când a încăput pe mâna nepotului: întâiu înlocuirea betelor, ce țineau loc de curea și cari se çam roseseră, cu o curea sdravănă; al doilea, un rând de vopsea verde, spre a-i acoperi rugina seculară.

Cu această pușcă mi-a fost dat să-mi fac și eu ucenicia de vânător. Ceia ce mă necăjea mult, eră ridicarea cocoșului.

O pipă, Domnilor, încolăcită pe „țilindră“ și a cărei piedică nu văzuse un pic de unsoare! Mi-eră imposibil să-l ridic în alt mod, decât apăsându-l cu tocul ghetei, după ce propteam patul puștei în pământ.

Așa cum se prezintă ea, și cu toate că de multe ori capsă iă foc înaintea prafului, provocând două pocnituri la intervale destul de mari, ca să poată da de veste vânatului s'o iă la timp la sănătoasa, îndrăznește de a o ridiculiza!

— Pușca asta Domnule, îți răspunde Osganță, o vezi D-ta, așa; dar n'aș da-o pentru a D-tale, măcar că are două țevi și cartușe; pușca asta, săraca, ce de iepuri...

Iată omul și pușca. Iată acum și comedia.

De mai multe zile, Osganță îmi tot bătea capul că ar fi văzut niște urme de vidră sub râpa dela Coșeri. Fiindcă nu împușcasem niciodată astfel de lighioană, și atras de amurgurile nostalgice pline de poezia toamnei, mă hotărâsc să merg cu el la pază, sub râpă. Zis și făcut, îi spun să mă aștepte de cum o amurgî și încep a prepară câteva cartușe.

Când, după o jumătate de oră, trec pela el prin curte, ca să scoborâm spre Argeș, îl gădesc în plină activitate. Așezat pe prispa casei, ținând într'o mână o bardă, pe muchia căreia izbiă de moarte cu un topor.

Se sileă din toate puterile să pătrundă o bucată de potcoavă veche, pe care o fărâmițise în parte.

— „Uite Domnule alice, poșuri, cu astea nu mai mișcă!

Amurgise când ajunserăm la râu. Ne postăm, el într'un tufiș de richită, iar eu în dosul unei plute

groase. Un delușor ne despărțea, așa că eu nu-i vedeam decât moțul căciuli. Stam neclintit la post, acolo unde îmi ordonase maestrul meu de vânătoare și ascultam vuetul monoton al apei, întrerupt doar de sgomotul câte unei bucăți de pământ ce, deslipindu-se din râpă, se prăvăleă în râu. Gâlgăitul apei mă făcea să tresar, în cât eram în tot momentul atent și cu privirea ațintită spre locul cu urmele de vidră.

De cealaltă parte, moțul căciulei stă nemișcat în stușișul de răchită. Transportat de frumusețea peisajului și de liniștea momentului, gându-mi începușe a vagabonda aiurea. Pe când urmăream cu privirea un tren de marfă, ce dispărea domol printre porumburi, departe spre malul celălalt, aud o buibitură teribilă și mi se părea că toată râpa se prăvălește asupra mea. În acelaș timp un strigăt. „Săi, c'am împușcat-o!“

Dintr'o săritură am ajuns la marginea apei și prin fumul prafului de pușcă, văd pe Osganță în primul timp fugind spre râu cu un mintean în mână și fără pușcă; iar în al doilea timp, drept în mijlocul apei cufundat până la brâu, cercetând stăruitor rasul apei.

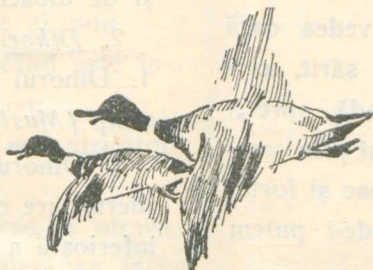
— Ține-te Domnule, să nu se ducă la vale, îmi răcnește el cu putere.

Mă uit buimăcit spre râu și cum prin dreptul meu trecea pe aproape de suprafața apei o ghiomotoască, rostogolindu-se la vale, iau pușca la ochi și trag.

— Nu mai trage D-le, că uite-o aici; ăla e minteauu meu, lasă-l dracului să se ducă!

Și, muiat complet, Osganță iese din apă cu o frumusețe de vidră.

De bucurie uitase și mintean și tot.

Câteva cuvinte despre Jder, Dihor și Nevăstuică

de R. Medianu, Periș.

cestor mici], răpitoare păroase, a căror existență este puțin cunoscută, chiar și'n lumea vânătorească, trebuiește consacrată o atențiune mai amănunțită, dat fiind folosele (calitatea apreciabilă a blănei) și în special stricăciunile lor produse asupra vânatului util.

Socotite la noi ca ultime exemplare din familia mustenidelor, sunt înzestrate cu o mare cruzime, omorând prada aproape numai pentru satisfacerea unor pasiuni.

Jderul se arată mai puțin stăpânit de aceste capricii, în schimb dihorul omoară numai pentru a sugrumă, iar nevăstuica pentru a sugre sânge.

Ceace pare mai surprinzător, este curajul ce'l posedă cele două din urmă, avându-se în vedere micimea lor.

Astfel, care din noi ar crede că nevăstuica atacă pui de căprioară și iepurile?! Lucrurile sunt stabilite cu prisosință de către rapoartele diferiților naturaliști de seamă, și'n plus, care din noi n'a văzut groaza ce o are poporul în fața acestei mici dihanie, rămasă proverbială?!

În general toate aceste carnivore au o apropiată asemănare între ele.

Astfel: a) corpurile lor sunt lungi și subțiri b) piciorile și urechile scurte, iar c) capetele în formă de con.

Spre a evita vre-o confuzie, vom descrie fiecare exemplar în parte, începând cu:

1. *Jderul*. (*Mustela martes*). De mărimea unei pisici, acest patruped se găsește la noi foarte rar, numai în pădurile muntoase și deluroase, având o blană foarte căutată, a cărei culoare cafenie închisă lucioasă, variază puțin în nuanțe după sex și etate.

Picioarele și urechile sunt scurte, iar pe partea inferioară a gâtului (care este aproape de aceeași grosime cu corpul) are o pată mare galbenă-aprinsă.

Coadă este stufoasă și-l ajută mult în executarea cu precizie a săriturilor prin copaci.

Fiind foarte fricos, ziua și-o petrece prin scorburi și cuiburi de paseri mari, părăsite, eșind numai seara din ele, spre a vâna toată noaptea.

Câte odată, constrâns de foamete, se apropie și de locuințele oamenilor, spre a vâna în felul vulpei.

Prin luna Februarie începe epoca de reproducție, ce durează 9 săptămâni. Puii, în număr de maxim 4, sunt așezați în scorburi sau cuiburi făcute pe sub grămezi de lemne, fiind păziți cu mare devotament, până ce se fac mai mari.

Jderul se hrănește cu ouă, păsări (de toate mărimile, excludând cele răpitoare) pui de iepuri, șoareci, gândaci și foarte rar hoituri.

Este un dușman neîmpăcat al cocoșului de munte și al gămei de alun, pe cari le surprinde noaptea cu multă dibăcie.

Acolo unde vroim a prăsi vânat cu pene, el trebuie înlăturat.

De altfel la noi numărul fiind extrem de restrâns — avându-se în vedere vânătoria ce ce i se face din cauza blanei, care este foarte căutată, — nu prezintă un mare pericol pentru vânatul util.

Ne putând fugi iute, din cauza picioarelor scurte, preferă a-și prinde prada prin copaci, unde se poate agăța cu multă ușurință.

O vânătoare specială nu prea i se face.

Totuși se poate enunța două metode, atunci când în mod incidental se prezintă ocazia: a) prin urmărire și b) cu cursele.

a) Când din întâmplare iarna întâlnim urme proaspete de jder, începem a le urmări cu atențiune, până ce vedem că ne duce în dreptul vre-unui copac sau grămezi de crângi. În cazul întâiu, examinăm bine copacul, spre a vedea dacă nu a putut sări pe un altul. Dacă a sărit, cercetăm crengile cari sau scuturat de zăpadă, spre a vedea direcția în care a mers, uitându-ne și prin scorborele dimprejur. Bătând cu putere în copac și forțat cu fum, el se va urca în vârful lui, unde-i putem trimete cu ușurință un cartuș No. 4*).

În cazul al doilea, cercetăm grămada de crengi de jur în prejur, spre a ne asigura că urmele nu sunt eșite. Bătând în ea sau împrăștiind'o vom împușcă imediat pe șiretul carnivor, care desigur va încerca să se urce în vre-un copac. Dacă vom avea cu noi un câine voinic, îl vom prinde viu.

b) Cu ajutorul curselor se prinde iar ușor, trebuind însă a masca bine cu crângi și înzestra cu o momeală cât mai bună (paseri moarte de curând, sau vii și ouă).

Sunt diferite sisteme de curse, astfel a) cursa cu talpă b) cursa Berlineză c) o capcană în formă de ladă (invenție germană), în care îl putem prinde viu (foarte bună la dihori).

Unele persoane practică contra acestui patruped și otrăvirea.

Nefiind totuși deloc, în cazul de față, adeptul unei atare sistem de distrugere, îmi fac datoria de a spune câteva cuvinte și despre această metodă.

Otrava întrebuițată este strichnina, pe care trebuie s'o ținem hermetic închisă în locuri uscate și sub cheie.

Modul cum nadele sunt otrăvite este simplu, dacă lucrăm cu mare atențiune. Mai întâiu trebuie să fim spălați pe mâini, pentru a nu lăsa pe ele vre-un miros străin.

După aceea, cu ajutorul unei țevi pe cari o băgăm

prin gura păsărei sau soarecelui în stomac, introducem o mică cantitate (cât vârful briceagului) de strichnină. Operând în acest sens mai multe bucăți și punându-le apoi într'o hârtie fără miros, vom merge în pădure și le vom pune prin scorbore și crengi, unde Jderul știm că-și caută mai cu plăcere hrana.

Tot ca nadă pentru otrăvire se întrebuițează și ouăle.

Locurile unde așezăm nadele trebuiesc cercetate zilnic, înlocuindu-le imediat ce s'au învechit.

Căutarea jderului otrăvit este foarte anevoioasă. El poate să moară în scorbore, în cuiburi de paseri mari, părăsite, sau pe sub grămezi de crengi. Găsirea lui depinde în mare parte de planul terenului și de dibăcia persoanei ce face otrăvirea.

2. *Dihorul*. Se deosebesc două feluri de dihori.

1. Dihorul de casă (*Mustela foina*) și Dihorul de câmp (*Mustela putorius*).

1. Dihorul de casă (*Mustela foina*) mai mic ca jderul, are o blană cenușie, cu o pată albă pe partea inferioară a gâtului.

Corpul este lung, fiind de asemenea prevăzut cu o coadă lungă și stufoasă. Picioarele sunt scurte și terminate prin 5 ghiare, ce par a fi retractile.

Ziua stă ascuns prin hambare, pătule, case ruinate, grămezi de lemne sau crengi, eșind numai noaptea, spre a face ravage printre paserile de curte și porumbei. De asemenea îi place foarte mult ouăle, pe cari le găsește prin curțile oamenilor sau pe câmp, vânând tot odată și pui de iepuri, fazani, prepelițe etc. Mortăciuni nu mănâncă, de cât atunci când este constrâns de foamete, ceace se întâmplă foarte rar.

Paserile omorâte de dihor se cunosc prin faptul că sunt gătuite și capetele mâncate, sugrumând astfel zece bucăți spre a mânca una, două.

Sunt foarte stricători, și de îndată ce simțim că încep a se cuibări, trebuiesc exterminați.

Metodele recomandate sunt două a) cursele și b) otrăvirea; cu pușca numai în mod incidental.

a) Cursele întrebuițate sunt la fel ca cele de jder, preferându-se cursa în formă de ladă (capcană germană). Ca momeală pentru ele se întrebuițează cu succes vrăbii vii și ouă.

b) Otrava cea mai bună este tot strichnina, pe care o întrebuițăm întocmai ca la jder, alegându-se ouăle ca nadă pentru otrăvire.

Blana lui nu prea are căutare.

2. *Dihorul de câmp*. (*Mustela putorius*), este ceva mai mic decât dihorul de casă, având o lungime de 43 cm. și o coadă ceva mai scurtă.

Blana lui de culoare galbenă-închisă pe burtă și

*) Când suntem nevoiți a găuri blana scumpă a jderului cu alice, să nu tragem cu alice mai mari decât No. 5 (3 mm.)—(N. R.)

brună-castanie-închisă, pe spinare, este fină, frumoasă, călduroasă, însă aproape ne-portativă, din cauza mirosului greu de mosc.

Botul și vârfurile urechilor sunt albe, distingându-se de asemenea câte o mică pată albă deasupra ochilor.

Acest dihor își duce viața pe câmpuri (șiri de pae, puțuri părăsite, găuri părăsite) și în păduri (grămezi de lemne, scorburi mari), apropiindu-se câteodată iarna de locuințele oamenilor.

Epoca de reproducție cade prin Februarie și durează 9 săptămâni. Hrana lui consistă din iepuri, fazani, potârniche, porumbei, păseri de curte, ouă, pește, etc.

Cu multă dibăcie se apropie de cuiburile potârnicilor și prepelițelor, sfâșiind cloștele și puii.

Are un curaj foarte mare și atunci când este încolțit de câine, se repede la el sau la om.

Pentru vânatul util, acest dihor este mai stricător ca precedentul.

O vânătoare sistematică afară de curse și otravă (cu cari se procedează la fel ca la jder) se face cu ajutorul unui basett (sau alt câine voinic).

Iarna, când după o zăpadă proaspătă întâlnim vre-o urmă de dihor, să începem a o urmări cu câinele; ea ne va duce de sigur pe lângă locuințele oamenilor sau în pădure, în dreptul vreunui copac sau grămezi mari de lemne.

Forțat cu câinele și fum, îl vom putea scoate afară, unde un cartuș No. 6 bine aplicat îi va fi destul.

3. *Nevăstuica (Mustela ermineus)*. Această mică carnivora, ultima din familia mustelidelor, se bucură între noi de cea mai mare popularitate.

Lungimea ei este de 18 cm., având o culoare roșie-galbenă-brună pe spinare și albă pe partea inferioară a trupului.

Corpul este lung și subțire, iar picioarele, coada și urechile sunt scurte. Locuința o are prin găuri (nu se știe dacă aceste găuri le face ea, sau le ia cu forța dela șobolanii de câmp).

Inzestrată cu o setoasă pasiune pentru sânge, atacă animale și păsări de o mărime mult superioară ei.

Astfel: puii de căprioară, iepurii, fazanii, potârnicile, prepelițele și ouăle acestora, formează hrana ei, pe care o vânează ziua și noaptea.

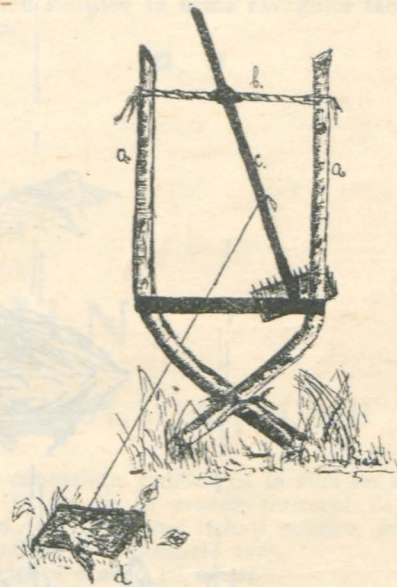
Dar din toate aceste animale și păsări, ea nu alege de cât sânge și creerii, pe care îi sughe cu multă cruzime.

De asemenea în timpul nopților mai ales, surprinde paserile clocitoare pe cuiburi, sugându-le ouăle.

Mijloacele pentru distrugerea acestei răpitoare, ce se găsește într'un număr destul de mare, sunt multe, însă la noi până 'n prezent n'au fost deloc practicate.

În speranță că de acum o vom rupe cu trecutul, vânând rațional și protejând după regulile unei științe, țiu a da câteva metode de distrugere a acestei carnivore, întrebunțate cu mare succes în Franța.

Astfel, afară de vânarea ei cu pușca (cu care o ucidem atunci când o întâlnim în mod incidental sau pândind la groapă, dacă am văzut-o c'a intrat înăuntru) se mai omoară cu „arcul măciucă“ (vezi fig.) și cu ajutorul curselor speciale.

a) Lemnele ce formează arcul.
b) Sfoara (coardă).
c) Măciuca cu cuie pe tablă.
d) Momeala.

O distrugere prin otrăvire nu se obișnuiește, dat fiind pericolele la cari expunem paserile și animalele domestice.

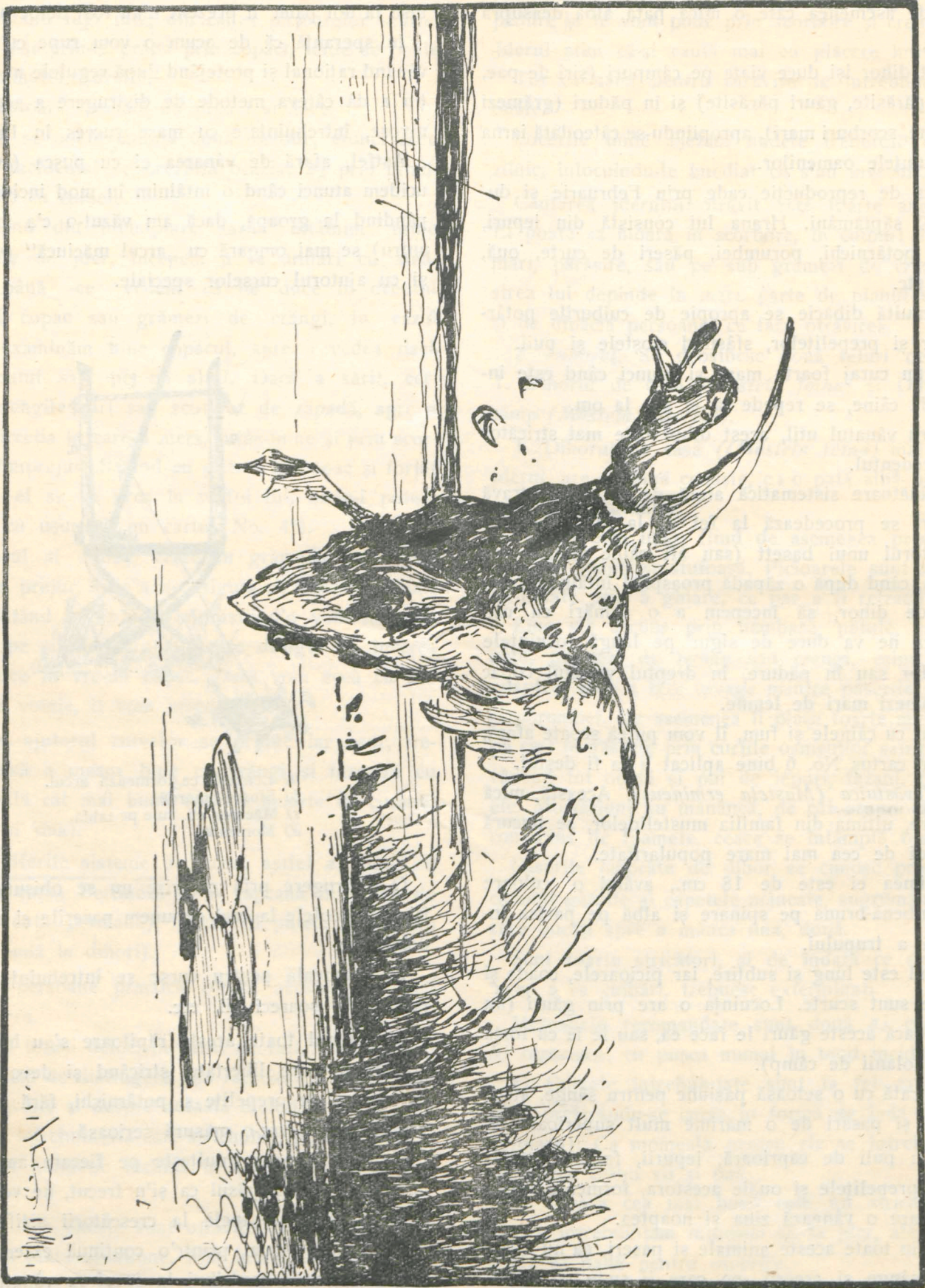
Ca momeală pentru curse se întrebunțează ouă, paseri vii, șoareci vii, etc.

În general toate aceste răpitoare s'au bucurat la noi de o mare libertate, stricând și devorând sute de cuiburi de prepelițe și potârniche, fără ca nici-un vânător să ia vre-o măsură serioasă.

Numărul lor se înmulțește pe fiecare an, și dacă în viitor le vom păsuca și 'n trecut, ne vom vedea siliți cu totul a apela la crescătorii artificiale.

De aceea, numai printr'o continuă exterminare a lor, vom putea contribui la sporirea vânatului util, care pe zi ce trece pare a se nimici.

Desenat pentru "Revista Vanatorilor" de pictorul N. MANTE

OFICIALE

Circulară către toate Inspectoratele de vânatoare

Domnule Inspector,

Avem onoare a vă face cunoscut că prin Deciziunea Ministerială No. 12900/1924 dată pe avizul consiliului permanent de vânatoare s'a aprobat următoarele:

1) Pe timp de 3 ani, vânatoarea cerbilor și cerbilor dame se limitează numai dela 1 August până la 1 Noembrie al fiecărui an.

2) Se oprește cu desăvârșire vânarea caprelor negre ambele sexe pe timp de 2 ani, în județul Prahova, cu începere dela 20 Noembrie 1924.

Vă rugăm să dați cuvenitele ordine paznicilor publici de vânatoare, spre a aduce la îndeplinire prezenta deciziune.

Tot odată veți lua înțelegere cu prefectura și cu comandantul de jandarmi, spre a da cuvenitele ordine autorităților și unităților în drept, pentru îndeplinirea ei, și a dresa acte de dare în judecată a acelor ce vor contraveni.

Veți aduce la cunoștința soc. de vânatoare din județul Dv. această Deciziune.

P. MINISTRU
(ss) N. Saulescu

P. DIRECTOR GENERAL
(ss) I. Iliescu

☒ ☒

DECIZIUNE

Prin Deciziunea Ministerială No. 88928/1924, dată pe avizul Cons. Permanent de vânatoare în urma raportului Inspectorului de vânatoare al jud. Muscel s'a aprobat aplicarea art. 35 din legea vânatului cu începere de la 20 Noembrie 1924, adică vânzarea, transportarea și cumpărarea vânatului să se facă cu un certificat despre proveniența vânatului.

☒ ☒

DECIZIUNE

Prin Deciziunea Ministerială No. 77695/1924, dată pe avizul Consiliului Permanent de vânatoare, în urma raportului Inspectorului de vânatoare al jud. Tulcea, se oprește vânatoarea epurilor în tot cuprinsul jud. Tulcea, cu începere de la 20 Noembrie 1924 și până la 1 Fevruarie 1925, din cauză că s'au înpuținat în mod simțitor în urma ravagiilor făcute de ploile din anul acesta.

☒ ☒

PUBLICAȚIUNI

A APĂRUT

CALENDARUL VĂNĂTORULUI

PE ANUL 1925 UNIFICAT

(Mărimea 10/16 cm. coperta ilustrată, scris pe hârtie velină),

care, pe lângă toate datele calendaristice necesare, cuprinde și diversele dispozițiuni luate de Ministerul de resort în interesul vânatoarei și protecției vânatului, precum și un tablou cu numirile tuturor Societăților de vânatoare existente, recunoscute și autorizate pentru funcționare.

Această lucrare menită a făuri legături de cunoștință între Societățile de vânatoare și ori care dintre vânătorii izolați, având și partea practică de a pune în cunoștința masei vânătorești esențialul legii vânatoarei și Deciziunilor de reglementare a acestui sport, o recomandăm cu încredere tuturor vânătorilor.

Prețul unui exemplar este de lei 10 și se poate comanda direct autorului D-l Gh. Ceaușoiu, Str. Albișoara 13, București

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică că în ziua de 17 Decembrie a. m. ora 10, se va da în arendă teritorul de vânat circa 2400 jugh. cad., pe calea unei licitații publice, pe un timp de 10 ani, începând de la 1 Ianuarie 1925.

Prețul de strigare e 2000 lei anual.

Condițiunile speciale se pot vedea între orele oficiale în oficiul notarial comunei Rudna.

Rudna la 23 Oct. 1924.
No. 1128/1924

PRIMĂRIA COMUNEI RUDNA
JUD. TIMIȘ-TORONTAL.

☒ ☒

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat a comunei Ohaba-mutnic, județul Caraș-Severin, să exarendeză pe calea licitațiunei publice pe durată de 6 ani, începând de la 15 Ianuarie 1925. Licitația se va ținea la Primăria comunei Ohaba-mutnic în ziua de 15 Ianuarie 1925, ora 10 a. m.

Prețul de strigare 500 lei.

Condițiunile detaliate să pot vedea în biroul notariatului cercual Ohaba-mutnic.

Ohaba-mutnic, 28 Noembrie 1924. No. 878/1924.

NOTAR
Indiscifrabil

PRIMAR
Antonie Hațegan

◇ ◇ ◇

CORESPONDENȚE

◇ GHEORGHE ZAMFIRESCU DIN BRAȘOV. — Vă confirmăm primirea sumei de 300 lei ce reprezintă taxele către „Uniune” și abonamentul la revista, pe a. c. și vă mulțumim.

◇ TITUS DASCHEVICI, SOROCA. — Am primit 300 de lei abonamentul D-lor RAUL STROIA, VICTOR DRAGANCIU ȘI PORFIRIE SACARĂ, pe a. c., iar revista li se va expedia la adresa D-v.

◇ COSMA PARISI, GALAȚI. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 150 abonamentul D-v pe 1923 și 1924.

◇ LOCOT. FĂGĂRĂȘANU D-TRU DIN CERNĂUȚI ȘI IOAN NEGUȘI

DIN ROȘIORI DE VEDE. — Am primit de la fiecare câte 140 taxa de înscriere și abonamentul pe a. c.

◇ SOCIETATEA VĂNĂTORILOR „EPURAȘUL” DIN COMUNA LASCAR CATARGIU. — Am primit, prin D-l G. Schina, abonamentul D-v. de lei 400 pe 1924.

◇ JIANU NICOLAE INGINER ȘEF SILVIC DIN CERNĂUȚI. — Am primit lei 300 ce reprezintă plata abonamentului D-v. pe 1923 și 1924; iar restul de lei 150 se contează după dorința D-v. ca plată de abonament pe 1925.

◇ SOCIETATEA «UNIUNEA DE VÂNAT DIN REȘIȚA». — Am primit lei 400 abonamentul pe a. c.

◇ SOCIETATEA ROMÂNĂ DE VÂNĂTOARE «CONCORDIA» DIN CLUJ. — Am primit lei 800 taxa de afiliere și abonamentul pe 1924.

◇ SOCIETATEA VĂNĂTORILOR «EPURAȘUL» DIN COMUNA LASCAR CATARGIU. — Am primit, abonamentul D-v. de lei 400 pe 1924.

◇ DIMITRIE ANDROCOVICI DIN SOLCA. — Am primit 150 lei abonamentul și cotizația D v. pe 1924.

◇ GH. ZAMPIRESCU, VAMA BRĂȘOV. — V'am expediat statutul și certificatul. Sntem în așteptare de noi înscrieri de membri și abonați recomandați de D-v. pentru care vă rog să primiți mulțumiri anticipate.

◇ MAIOR M. FUNDESCU ȘI COSMA PARISI, GALAȚI. — Am primit dela fiecare câte 150 plata abonamentelor D-v. pe 1923 și 1924.

◇ DR. GEORGE POPESCU VIȘINA DIN ROȘIORI-TELEORMAN ȘI MIHAIL T. SPINEI DIN CHIȘINĂU. — Vă confirmăm primirea abonamentului pe 1924.

◇ IOAN NEGUȘI-ROȘIORI, LOCOT. D-TRIE FĂGĂRĂȘANU-CERNĂUȚI ȘI INGINER O. U. IANCOVICI DIN R.-SĂRAT. — Am primit d-la fiecare câte 140 lei taxa de înscriere și abonamentul pe 1924.

◇ VICTOR A. IONESCU DIN TELEORMAN ȘI LOCOTENENTUL PETRACHE I. GHEORGHE DIN CRAIOVA. — Vă confirmăm primirea taxei de înscriere ca membri activi, cotizația și abonamentul pe a. c.

◇ INGINER N-LAE JIANU DIN CERNĂUȚI. — Am primit suma

de lei 300 ce reprezintă abonamentul Dv. pe 1923 și 1924, iar restul de lei 150 din abonamentul pe 1925.

◇ DIMITRIE ANDROCOVICI DIN SOLCA. — Vă confirm primirea abonamentului și cotizației pe 1924.

◇ SOCIETATEA VĂNĂTORILOR „CRÂNGUL” DIN OLT. Am primit lei 400 din cari lei 200 pentru acțiunea abonamentului pe 1924 iar restul de lei 200 se repartizează ca acot pe 1925.

◇ SOCIETATEA VĂNĂTORILOR DIN ALBA-IULIA. — Am primit lei 100 ce reprezinta taxa de afiliere (60 membri) abonamentului pe 1924 și un exemplar statutul Uniunii.

◇ SOCIETATEA VĂNĂTORILOR „FULGA” DIN T.-SEVERIN. — Vă confirmăm plata abonamentului de lei 450 pe 1923 și 1924.

◇ SOCIETATEA ROMÂNĂ DE VÂNĂTOARE „CONCORDIA” DIN CLUJ. Am primit lei 800 ca taxă de afiliere și abonam. pe 1924.

◇ VIZITIU ANDREI DIN GARA CARANSEBEȘ. — Am primit taxa de înscriere de lei 40 ca membru aderent.

◇ BILONS ARTEMIE-SINAIA. — Am primit 25 lei plata abonamentului, pe ultimele 3 luni ale a. c.

◇ DIRECȚIA SILVICĂ ȘI DOMENIALĂ A UZINELOR DE FIER ȘI DOMENIILE DIN REȘIȚA. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 140 taxa de înscriere și abonamentul pe 1924.

◇ SOCIETATEA „REUNIUNEA DE VÂNĂTOARE DIN SIBIU”. — Am primit prin Banca de Credit Român suma de lei 2035 ce reprezintă taxa de afiliere precum și abonamentul societății pe 1924.

◇ SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „MIRIȘTEA” DIN ROGOJENI. — Vă confirmăm primirea sumei de 400 abonamentul pe 1924.

Avis Următorii d-ni abonați sunt singurii cititori ai revistei cari nu și-au plătit nici până în prezent încă abonamentul :

Nr. corent	Numele și Pronumele	Comuna de reședință	Suma de plată	Nr. corent	Numele și Pronumele	Comuna de reședință	Suma de plată
1	Afenduli C.	Galați	150	45	Lazari Spiro	Galați	150
2	Alexandrescu V.	"	150	46	Lecca G.	Iași	150
3	" Anastasie	"	150	47	Löv Emil	Alba Iulia	150
4	Antonescu Adam	"	150	48	Marinescu I.	Calărași	150
5	Bürger L.	Alba Iulia	150	49	Muhlstein L. A.	Galați	150
6	Borza Nichifor	"	150	50	Marinescu Gh.	Ploești	150
7	Burbea I.	Galați	150	51	Manolescu A.	Craiova	150
8	Bondulescu Iordan	Calărași	150	52	Metzulescu A. Dr.	"	150
9	Dr. N. Beșescu Colonel	Alba Iulia	100	53	Mihailov Anatol	Chișinău	150
10	Birnescu A.	Craiova	150	54	Nicolau G. Serban	Câmpina	150
11	Boghian N.	Galați	150	55	Negoescu Mitică	"	150
12	Bilca Gherasim	Boziaș	150	56	Nistor D.	Craiova	150
13	Cacara Matei	Galați	150	57	Oitez Gr.	Galați	150
14	Chiriacopol Em.	Galați	150	58	Petrino St.	"	150
15	Ciobea Vasile	"	150	59	Petrescu Anton	Brăila	150
16	Ciuntu Gr.	Galați	150	60	Parson I.	Ploești	150
17	Dămboreanu Gh.	Alba Iulia	150	61	Panaitescu N. G.	Galați	150
18	Dumitriu Ilie Sub-Lt.	R.-Vâlcea	150	62	Petrescu St.	Craiova	150
19	Dominic Adria Dr.	Alba Iulia	150	63	Pascal I. T.	Galați	150
20	Dall'Orso A.	Galați	200	64	Pascu Alexandru	"	150
21	Dinescu N.	Târgoviște	150	65	Păun Ion	"	150
22	Diaconescu Gr.	T.-Ocna	150	66	Paul Anghel Dr.	Iași	150
23	Diamandi Tell	Constanța	100	67	Puțulache Marin	Măcișeu	150
24	Dragomir D.	Calărași	150	68	Pelaga Victor Sub-Locot.	R.-Vâlcea	150
25	Dumitriu Gh.	Lucăcești	150	69	Popescu Ioan	Reghin Săsesc	150
26	Dumitrescu Th.	Craiova	150	70	Râmniceanu Nicolae	Galați	150
27	Eustațiu C.	Târgoviște	150	71	Ribalschy Niculae	Iași	150
28	Farcaseanu Robert	R.-Vâlcea	150	72	Rhein E.	Galați	200
29	Georgescu Mugur	Constanța	100	73	Rurah V. Inginer	"	200
30	Georgevici B.	Galați	200	74	Stoianov C.	Chișinău	100
31	Gatoschi N.	Iași	150	75	Stefanovici G.	Calafat	150
32	Gazi Gh.	Galați	200	76	Sandulian G. V.	Craiova	150
33	Gamulea N.	"	200	77	Stoenescu Gh.	R.-Vâlcea	150
34	Gonata Pietro	"	150	78	Scutașu O.	"	150
35	Horobeanu Ion	Domnești	150	79	Suruceanu Th.	Chișinău	100
36	Ianculescu I.	R.-Vâlcea	150	80	Stroici C.	Dorohoi	150
37	Ignatovici Dobre	Craiova	150	81	Timara I. Căpitan	Brăila	150
38	Isvorsky St.	Galați	150	82	Tolleatos Gherasim	Galați	150
39	Iranovschy Ed.	Târgoviște	150	83	Tatușescu A.	"	200
40	Ionescu N.	Craiova	150	84	Trigoni Iani	Constanța	100
41	Ionescu J.	Viișoara	150	85	Vasilu V. Ghiță	Galați	200
42	Körner Carol I.	Galați	150	86	Vasilatos Gh.	"	200
43	Kristea Ghiță	"	150	87	Vitali Grigore	"	100
44	Klepp Valentin	Lipova	150	88	Vanadoro Panait	"	150
				89	Willibald Wilhelm Ing.	Sibiu	150

Societatea Anonimă de Cimenturi din Europa Orientala

(CIMENT-PORTLAND)

Capital Fr. belg. 7.500.000

Sediul de exploatare:
Cernavoda

Sediul Central:
Anvers (Belgia)

Producțiune: 60.000 tone

SOCIETATEA DE CIMENT

IOAN G. CANTACUZINO

SOCIETATE ANONIMA

BRAILA

Sediul Social București

Telefon 27/50

Fabrica Brăila

Telefon 84/2

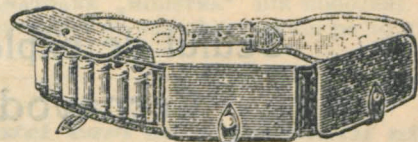
Atelierul de Curelărie M. Soglu & S. Berbec

No. 75, Calea Victoriei No. 75

(în curte, peste drum de Biserica Albă)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânătoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânătoare, Cravașe împletite, Rucksacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Port-bagaje, e.t.c. Genți pentru aparate fotografice.

**Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând
— cu mâna și din cel mai fin material. —
Lucru artistic și cu prețuri absolut convenabile.**

Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul nostru.

NB. — Membrii „Uniunii Generale a Vânătorilor din România“ se bucură de o reducere de 10%.

„LA ARMURĂRIA ENGLEZĂ“

OSIAS KLINGER

BUCUREȘTI

STRADA ACADEMIEI No. 3
(SUB HOTEL BRISTOL)

Noul magazin de arme,
munifiuni, articole de vânătoare,
velocipede, motociclete și accesorii,
Atelier special pentru reparațiuni de arme.
Arme de vânătoare, de tir și de apărare
ultimile perfecțiuni, tuburi și cartușe
încărcate, toate calibrele.

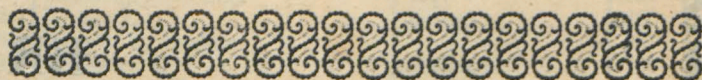
ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

ADR. TEL.: ARMURARIA ENGLEZA

Anunț

Societatea de Vânătoare „Mistrețul“ din
T.-Severin, dorește a cumpăra doi câini de vână-
toare speciali pentru porci mistreți.

Posesorii sunt rugați a face oferte societății la
sediul ei din T.-Severin, strada Cantemir No. 5.

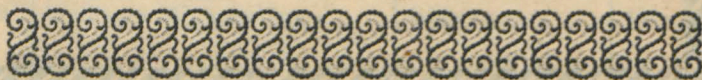
Const. Boicekofschy

— DENTIST —

Strada Italiană No. 11.

Execută lucrări în aur și cauciuc după metodele cele
mai moderne cu prețurile cele mai moderate. Pentru
D-nii membri din Uniune și abonați Revistei Vânătorilor
reducere de 20%.

— Consultațiuni: 8-12 a. m. și 3-6 p. m. —

CIMENTUL TITAN

SOCIETATE ANON. FRANCO-ROMÂNĂ DE CIMENT ȘI

MATERIALE DE CONSTRUCȚIE

CAPITAL LEI 40.000.000

• • •

UZINA ȘI SEDIUL SOCIAL

La DUDEȘTI-CIOPLEA lângă BUCUREȘTI

TELEFON 21/47

• • •

DIRECȚIUNEA GENERALĂ ȘI COMERCIALĂ

La BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 226

TELEFON 54/2

• • •

Adresa pentru Scrisori : Căsuța poștală No. 581 București

Adresa telegrafică : PORTLAND - BUCUREȘTI

Fabrica de Ciment din Turda

SOCIETATE ANONIMĂ

CAPITAL LEI 6.000.000

UZINA LA TURDA

• • •

SEDIUL SOCIAL ȘI BIROUL COMERCIAL

La BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI No. 226

TELEFON 54/2

• • •

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581. București

Adresa telegrafică : PORTLAND - BUCUREȘTI

Ghete de munte

Pentru doamnă, mărimea 38, de la celebra casă specială

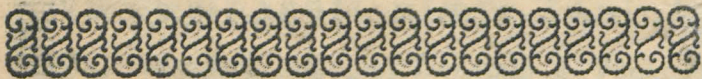
E. Rid & Sohn München

Cusătură triplă de mână, impermeabilitate absolută, cuie forjate de mână, garnitură de Loden, în stare nouă,

De vânzare

85 Franci elvețieni

A se adresa la: D-na Procopie Dumitrescu, Str. Oltarului, 6 (Biserica Sf. Silvestru). Loco.

De vânzare Armă Mannlicher—Schönauer

— Cal. 9,5 împreună cu 200 cartușe —

Prevăzută cu lunetă Kables 4 X.

Tir de o precizie extraordinară.

— Prețul după învoială —

A se adresa la revistă.

Anunțiu

Vânătorul Schappert, cu domiciliul la Principele G. Valentin Bibescu, com. Moșoia, caută un loc pentru **fiul său**, ca:

— **Paznic și Vânător** —

la o proprietate particulară.

A se adresa: **Str. Robert de Flers No. 6. Loco.**

Loc rezervat pentru reclame

Loc rezervat pentru reclame.

Handwritten calculation:
85
— 25
— 25
— 25
— 63

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehniciani și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânatoarei, lista contravenienților la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

ABONAMENTUL ANUAL: pentru membrii 100 lei

Cu începere dela 1 Ianuarie 1925: 200 lei

(conform deciziei ultimei Adunări Generale)

pentru societățile afiliate 400 „

ANUNȚURI COMERCIALE 1 pagină 5.000 Lei anual

$\frac{1}{2}$ „ 3.000 „ „

$\frac{1}{4}$ „ 1.750 „ „

$\frac{1}{8}$ „ 1.000 „ „

ABONAMENTUL LA „REVISTA VÂNĂTORILOR“ ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista Vânătorilor“ este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din țară, care au să-și spună ceva.

De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus vre-o întrebare tehnică vânătorească, adresați-vă „Revistei Vânătorilor“. Numai aci puteți fi siguri că veți găsi pe aceia cărora vă adresați.

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonațiilor, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

UNIUREA FACE PUTEREA

STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“

D-sale

Domnului

Sublt.
Ioan Jăgăvescu
Batalion. 4 Vanatori de Munte

Predeal-
Munt. Răhova,

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 10 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 20 LEI

